

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΤΟΣ ΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 19

“ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΚΠΙΠΤΕΙ,,

Τώρα, πὺν ἡ ἀσιατικὴ γρίπη ἔχει εὐρέως διαδοθῇ καὶ πλεῖστοι ἄνθρωποι μένουσιν δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι, δημιουργοῦνται ποικίλαι μικραὶ ἀναστατώσεις μέσα εἰς τὰς οἰκογενείας, εἰς τὰ καταστήματα καὶ εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις πρέπει νὰ λάμπῃ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία «μακροθυμεῖ..., οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν..., πάντα στέγει..., πάντα ὑπομένει..., οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ', 4-8).

Πάντοτε κατὰ τὰς ἐποχὰς λοιμῶν, λιμῶν καὶ λοιπῶν μεγάλων θεομηριῶν, ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἐξεδηλοῦτο μὲ ὄλον αὐτῆς τὸ μεγαλεῖον. Οἱ Χριστιανοὶ μὲ ὑποδειγματικὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν περιέθαλπον πάντα πάσχοντα, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς διώκτας αὐτῶν.

Ὅταν τὸ 250 μ. Χ. ἐμαίνετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡ πανώλης καὶ δὲν ὑπῆρχεν «οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ θορῇται νεκρός», οἱ Χριστιανοὶ παρουσίασαν λαμπρὰ δείγματα ἡρωϊκῆς ἀγάπης. Ὁ Ἐπίσκοπος Διονύσιος γράφει τὰ ἐξῆς σχετικῶς: «Οἱ πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, ἐνεκα πολὺ μεγάλης ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, παραθεωροῦν τὸν ἑαυτὸν των καὶ δεικνύουν ἀφοσίωσιν ὃ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἐπισκέπτονται χωρὶς προφυλάξεις τοὺς ἀσθενεῖς, παρέχουν εἰς αὐτοὺς δαφυλῶς καὶ πλουσίως τὰς ὑπηρεσίας των, περιποιοῦνται αὐτοὺς ἐν Χριστῷ, ἀποθνήσκουν πολὺ εὐχαρίστως μαζὶ μὲ ἐκείνους... Καὶ πολλοί, ἀφοῦ παρέσχον εἰς ἄλλους νοσοκομειακὴν περίθαλψιν καὶ ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνάρρωσιν, ἀπέθανον, λαμβάνοντες τὸν τρόπον τινὰ ἀπὸ ἐκείνους τὸν θάνατον ἐπάνω των... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἄριστοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας ἔφυγον ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ μερικοὶ προσβύτεροι καὶ διάκονοι καὶ οἱ πλέον ἀξιέπαινοι ἐκ τοῦ λαοῦ, εἰς τρόπον ὥστε καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ θανάτου, ὃ ὁποῖος ἤρχετο λόγῳ πολλῆς εὐσεβείας καὶ ἰσχυρᾶς πίστεως, οὐδόλως νὰ φαίνεται, ὅτι εἶναι κατώτερον τοῦ μαρτυρίου. Μὲ τὰ χέρια καὶ μέσα εἰς

τὴν ἀγκαλιάν των ἐσέκωναν τὰ σώματα τῶν ἀγίων, ἔκλειον εἰς αὐτοὺς τὰ μάτια καὶ τὰ στόματα, τοὺς μετέφερον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των, τοὺς ἔλουον καὶ τοὺς ἐστόλιζον μὲ τὴν νεκρικὴν στολήν, διὰ τὰ τύχουν καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον τῶν ἰδίων περιποιήσεων, διότι πάντοτε μετ' ὀλίγον λόγῳ τῆς ἐπιδημίας ἠκολούθουν εἰς θάνατον τοὺς προαπελθόντας ἀδελφούς. Οἱ εἰδωλολάτραι ὅμως ἔπραττον τελείως τὰ ἀντίθετα. Ἐξεδίωκον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μόλις εἶχον ἀρχίσει νὰ εἶναι ἀσθενεῖς, ἀπέφευγον ἀκόμῃ καὶ τοὺς φιλιάτους των, καὶ τοὺς ἔρριπτον μισοπεθαμένους εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ἔρριπτον εἰς τὰ σκουπίδια τοὺς νεκροὺς ἀτάφους, φοβούμενοι τὴν μετάδοσιν καὶ προσέγγισιν τοῦ θανάτου, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἦτο εὐκολον νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς, ὅ,τι καὶ ἂν ἐμυχανεύετο».

Ὅταν, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 252, ἐνέσκηψεν εἰς Ἀφρικήν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Καρχηδόνα φοβερὸς λοιμὸς καὶ λιμὸς, οἱ Χριστιανοὶ ἔδειξαν ὑποδειγματικὴν αὐταπάρνησιν καὶ ἐθελούσιαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λοιμοῦ, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀγίου Κυπριανοῦ, διωργανώθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συστηματικῶς ἡ περισυλλογὴ συνδρομῶν, ἡ περίθαλψις τῶν ἀπειροπληθῶν ἀσθενῶν καὶ ἡ ταφὴ τῶν θνησκόντων, ἀνεξαρκήτως θρησκευματος, πρᾶγμα ποὺ προεκάλεσε τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν πρὸς αὐτόν.

Ὡσαύτως, ὅταν ἐνέσκηψε πανώλης καὶ λιμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμίνου, «ὅλα δὲ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ θρήνων καὶ ὀδυνόμους», τότε ἔλαμψε πάλιν ἡ ἡρωϊκὴ αὐταπάρνησις, αὐτοθυσία καὶ ἀγάπη τῶν Χριστιανῶν, ποὺ περιέθλαπτε καὶ αὐτοὺς ἀκόμῃ τοὺς εἰδωλολάτραις. Τότε «εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἔγιναν φανεραὶ αἱ ἀποδείξεις τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Χριστιανῶν. Π. χ. μόνοι αὐτοὶ εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν περίστασιν ἔδειξαν συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν μὲ τὰ ἔργα των. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐφρόντιζον μὲ καρτερίαν διὰ τὴν κηδεῖαν καὶ ταφὴν τῶν ἀποθνησκόντων (ὑπῆρχον δὲ μυριάδες ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτούς, ἄλλοι δὲ ἀφοῦ συνήθροιζον ὅλους μαζί εἰς ἓν μέρος ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν πόλιν ἐβασανίζοντο ἀπὸ τὴν πείναν, διένεμον εἰς αὐτοὺς ἄρτους, εἰς τροπὸν ὥστε τὸ πρᾶγμα ἔγινε περιβόητον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλοι ἐδόξαζον τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν καὶ ὁμολόγουν, ὅτι μόνον αὐτοὶ (δηλαδή οἱ Χριστιανοὶ) ἀπεδείχθησαν ἀπὸ τὰ πρᾶγματα εὐσεβεῖς καὶ ἀληθῶς θεοσεβεῖς» (Εὐσέβιος).

*

Τοιαύτην ἀγάπην ἐπιβάλλεται νὰ δεικνύουν καὶ σήμερον

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

80. "Οτι μὲν λοιπὸν ἡμποροῦμε καὶ γιὰ τὸ καλὸ νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ δύναμη τῆς ἀπάτης, ἢ καλύτερα, πὼς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα μὴτε ἀπάτη δὲν πρέπει νὰ τὸ λέμε, ἀλλὰ κάποια οἰκονομία θαυμαστή, θᾶττανε δυνατό νὰ πῇ κανεῖς καὶ πολὺ περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὰ ὅσα ἔχω πῇ γιὰ νὰ τ' ἀποδείξω εἶναι ἀρκετά, τὸ πρᾶγμα θᾶττανε καὶ κουραστικὸ καὶ ἀνιαρό, καὶ στὸ λόγο προστίθεται μᾶκρος περιττό. Διὴ σου δὲ τώρα δουλειὰ εἶναι νὰποδείξης, μήπως δὲν τὸ ἐχρησιμοποίησα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κατὰ τρόπον ὠφέλιμο γιὰ σένα. Καὶ ὁ Βασίλειος μ' ἀπάντησε.

81. Καὶ ποιὸ λοιπὸν εἶναι τὸ κέρδος ποὺ προέκυψε γιὰ μένα ἀπὸ αὐτὴ σου τὴν οἰκονομία, ἢ σοφία, ἢ κι' ὅπωςδὴποτε εὐχαριστεῖσαι νὰ τὴ λές, γιὰ νὰ πεισθῶ κέγῳ ἔτσι πὼς δὲν μ' ἐξεγέλασες;

82. Καὶ ποιὸ κέρδος, τοῦ ἀπάντησα, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτό, παρὰ τὸ νὰ φαινώμαστε ὅτι πραγματοποιοῦμε αὐτά, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε, πὼς εἶναι ἀποδείξεις φανερὲς ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό;

83. Γιατὶ κάποτες, κουβεντιάζοντας μὲ τὸν κορυφαῖο ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, τὸν ἐρώτησε.

οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, διὰν παρουσιάζεται μία ἐπιδημία. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ εὐρέως διαδοθεῖσα γρίπη εἶναι ἡπίας μορφῆς. Παρὰ ταῦτα, δύναται αὕτη νὰ δώσῃ πλείστας ἀφορμὰς, διὰ νὰ ἀποδεχθῇ ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Κατ' ἐξοχὴν οἱ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς μᾶς πρέπει εἰς τοιαύτας εὐκαιρίας νὰ ἐνσαρκώνουν καὶ νὰ κηρύττουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Ε. Θ.

— Πέτρο, μ' ἀγαπᾷς;

Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοῦ τὸ ἐβεβαίωσε, ἐπρόσθεσε.

— "Αν μ' ἀγαπᾷς, βόσκει τὰ πρόβατά μου.

84. Ρώτησε δηλαδή ὁ Διδάσκαλος τὸν μαθητὴ του, ἂν τὸν ἀγαποῦσε. "Οχι βέβαια, γιὰ νὰ τὸ πληροφορηθῇ. Γιατί, πῶς θὰ τῷκανε αὐτό, αὐτὸς ποὺ ξέρει τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ὅλου τοῦ κόσμου; Ἀλλὰ γιὰ νὰ διδάξῃ ἐμᾶς, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐπιστάσια τῶν ποιμνίων τους. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸ εἶναι ὀλοφάνερο, ἐξίσου φανερό εἶναι ἐκεῖνο. "Οτι δηλαδή μεγάλη κι' ἀνείπωτη ἀνταμοιβὴ θὰ περιμένη ἐκεῖνον ποὺ ἀφοσιώνεται σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ποὺ ὁ Χριστὸς μας τόσο πολὺ τὸ ἐκτιμᾷ.

85. Γιατί, ἂν ἐμεῖς σὰν ἰδοῦμε κάποιον ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μας ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ἀνθρώπους νὰ περιποιῇται τὰ ζωντανά μας, τὴν προθυμία του αὐτὴν γι' αὐτὰ τὴ λογαριάζομε—καὶ σωστά—σὰν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης του γιὰ μᾶς τοὺς ἰδίους, μολονότι ὅλα τοῦτα ἡμποροῦμε νὰ τ' ἀγοράσωμε μὲ χρήματα· ἐκεῖνος, ποὺ τὸ ποίμνιό του αὐτὸ οὔτε μὲ χρήματα οὔτε καὶ μ' ἄλλο τίποτε παρόμοιο τ' ἀγόρασε, παρὰ μὲ τὸ θάνατό του, κ' ἔδωκε γιὰ πληρωμὴ τοῦ κοπαδιοῦ του τὸ αἷμα του, μὲ πόση μεγάλη δωρεὰ θ' ἀνταμείψῃ αὐτούς, ποὺ τὸ βόσκουν;

86. Καὶ γι' αὐτὸ βέβαια, ὅταν ὁ μαθητὴς τοῦ ἀπάντησε.—«Σύ, Κύριέ μου, τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ», κ' ἔβαλε γιὰ μάρτυρα τῆς ἀγάπης του αὐτὸν τὸν ἴδιο π' ἀγαποῦσε· δὲν ἐσταμάτησεν ὁ Σωτὴρας μας ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ κ' ἐπρόσθεσε καὶ τὸ σημάδι, ποὺ φανερώνει τὴν ἀγάπην. Γιατὶ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ πόσο τὸν ἀγαποῦσεν ὁ Πέτρος (γιατὶ τὸ πρᾶγμα μᾶς ἦτανε ἤδη γνωστὸ κι' ἀπ' ἄλλα πολλὰ περιστατικά), παρὰ ἠθέλησε νὰ μάθωμε κι' ὁ Πέτρος κι' ὅλοι μας, σὲ πόσο μεγάλο βαθμὸ ἀγαπᾷ ὁ ἴδιος τὴν Ἐκκλησίαν του, γιὰ νὰ δείχνωμε κ' ἐμεῖς στὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν ἴδια μεγάλη προθυμία.

Γιατί για ποιὸν ἄλλο λόγο δὲν ἐλυπήθηκεν ὁ Θεὸς τὸ παιδί του ποὺ τῶχε καὶ μονάκριβο, ἀλλὰ τὸ παρέδωκε αὐτὸ ποὺ τῶχε ἓνα καὶ μοναδικό; Για τίποτε ἄλλο, παρὰ για νὰ συμφιλιώσῃ μὲ τὸν ἑαυτό του αὐτοὺς ποὺ ἐνοιωθάν ἔχθρα μαζί του καὶ νὰ τοὺς κάμῃ ἔτσι περιούσιο λαό. Καὶ για ποιὸν ἄλλο λόγον ἔχυσε καὶ τὸ αἷμά του; Για κανένα, παρὰ για ν' ἀποκτήσῃ τὰ πρόβατα αὐτά, ποὺ κατόπιν τὰ ἐμπιστεύθηκε στὸν Πέτρο καὶ στοὺς διαδόχους του.

89. Εὐλογα λοιπὸν ἔλεγεν ὁ Χριστός. — «Ποιὸς εἶναι τὸ λοιπὸν ὁ πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος, ποὺ τὸν διώρισεν ὁ κύριός του νὰ κυβερνᾷ τὸ σπιτικό του;» Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ πάλι τὰ λόγια του δὲν εἶναι σὰν νὰ μὴ ξέρεῖ τάχατες. Κι' ὅμως αὐτὸς ποὺ τᾶλεγε, δὲν τὰ εἶπε, γιατί καὶ πραγματικά δὲν ἤξερε. Ἀλλὰ καθὼς, ὅταν ρωτοῦσε τὸν Πέτρο ἂν τὸν ἀγαποῦσε, δὲν τῶκνε γιατί ἐχρειαζότανε νὰ μάθῃ τὴν ἀγάπῃ τοῦ μαθητοῦ του, ἀλλὰ γιατί ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν ἰδική του ἀπροσμέτρητὴν ἀγάπῃ· ἔτσι καὶ τώρα, ὅταν ρωτοῦσε — «Ποιὸς εἶναι τὸ λοιπὸν ὁ πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος;» δὲν τῶλεγε γιατί πράγματι δὲν ἤξερε τὸν πιστὸ καὶ τὸν φρόνιμο, ἀλλὰ γιατί ἤθελε νὰ φανερώσῃ παραστατικὰ πόσο σπάνιο εἶναι τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ. Πρόσεξε λοιπὸν καὶ τὸ ἔπαθλο πόσο μεγάλο εἶναι. «Σ' ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα αὐτὸν θὰ βάλῃ νοικοκύρη».

90. Ἀκόμῃ λοιπὸν θὰ μοῦ ἀμφισβητῇς, τὸ ὅτι σ' ἐξεγέλασα, ὅχι πρὸς τὸ καλό σου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνῃς ὁ διαχειριστὴς σ' ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κάνῃς αὐτά, ποὺ καὶ ὁ Πέτρος ἂν τᾶκνε, εἶπε, πὼς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ ξεπεράσῃ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀποστόλους.

91. Γιατὶ τὸν ἐρώτησε — «Πέτρο, μ' ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' αὐτούς;» Κι' ὅμως, θὰ μπορούσε βέβαια νὰ τοῦ εἰπῇ — «Ἄν μ' ἀγαπᾷς, νὰ ἐγκρατεύεσαι

στή νηστεία. Καὶ στὸ χαμοκοίμισμα. Καὶ στὶς συχνὲς ἀγρυπνίες. Νὰ προστατεύῃς τοὺς ἀδικουμένους. Νὰ γίνεσαι πατέρας στὰ ὀρφανά. Καὶ ν' ἀντικαθιστᾷς τὸν ἄνδρα τῆς στήν μητέρα των. Κι' ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ παρέλειψε. Καὶ τί εἶπε; — «Βόσκει τὰ πρόβατά μου».

II

92. Γιατὶ αὐτὰ μὲν ποὺ προανέφερα, θὰ μπορούσαν νὰ τὰ κάμουν εὐκόλα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους· κι' ὄχι ἄνδρες μονάχα, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Ὅταν ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ κανεὶς προϊστάμενος Ἐκκλησίας καὶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν φροντίδα τόσων πολλῶν ψυχῶν, κάθε γυναίκα μὲν πρέπει νὰ παραμερίσῃ ἔμπρὸς στὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

93. Ἄς προβάλλωνται δὲ στὴ μέσῃ ὅσοι σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑπερτεροῦν ὅλους· καὶ ὅσοι εἶναι τόσον ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὥς πρὸς τὰ ψυχικὰ τους προτερήματα, ὅσον ὑπερτεροῦσεν ὁ Σαοὺλ ὥς πρὸς τὴν σωματικὴν του ἐπιβολὴν ὅλους τοὺς Ἑβραίους· καὶ μάλιστα κατὰ πολὺ περισσότερον.

94. Γιατὶ στὸ ζήτημα αὐτό, ἃς μὴ μοῦ ζητᾷ κανεὶς τὴ διαφορὰ μονάχα ὥς πρὸς τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ ὅση μεγάλῃ εἶναι ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τ' ἄλογα ζῶα, τόση ἃς εἶναι καὶ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ποιμένου καὶ τοῦ ποιμνίου του, γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ καὶ κατὰ τι μεγαλύτερη ἀκόμη. Ἀλλωστε καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι γιὰ πολὺ σπουδαιότερα πράγματα.

95. Γιατὶ αὐτὸν ποὺ ἔχασε πρόβατα, εἴτε γιὰ τὸ τοῦ τ' ἄρπαξαν οἱ λύκοι, εἴτε γιὰ τὸ τοῦ ἐπετέθησαν ληστές, εἴτε καὶ γιὰ τὸ τοῦλαχε κάποια ἄλλη κακοτυχία, ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου μπορεῖ καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃ κατὰ κάποιο τρόπο. Ἄν ὅμως καὶ ἀξιώσῃ νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ ποινὴ, μόνο χρηματικὴ θάτανε ἡ τιμωρία του. Αὐτὸς ὅμως ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθησαν ἀνθρώπους, τὸ λογικὸ δηλαδὴ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, πρῶτα μὲν δὲν καταδικά-

ζεται σὲ χρήματα γιὰ τὸ χάσιμο τῶν προβάτων, ἀλλὰ στὸ χάσιμο τῆς ψυχῆς του.

96. Κι' ἐπειτα κι' ὁ ἀγῶνας του εἶναι πολὺ μεγαλύτερος καὶ δυσκολώτερος. Γιατὶ αὐτὸς δὲν κάνει μάχη μὲ λύκους· οὔτε καὶ φοβᾶται γιὰ ληστές· οὔτε καὶ παλεύει γιὰ ν' ἀποδιώξῃ κάποιαν ἐπιζωοτία ἀπὸ τὸ ποίμνιόν του.

97. Ἀλλὰ μὲ ποιὸν πολεμᾷ; Καὶ μὲ ποιούς δίνει μάχη; Ἀκουσε τὸ μακάριο Παῦλο ποὺ μᾶς λέγει. «Ἐμεῖς δὲν πολεμοῦμε πρὸς αἷμα καὶ πρὸς σάρκα· ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἐξουσιαστές καὶ πρὸς τοὺς κοσμοκράτορες τοῦ σκοταδιοῦ τῆς ἐποχῆς μας αὐτῆς· καὶ πρὸς τὰ πονηρὰ πνεύματα, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν» (Ἐφεσ. 6,12). Εἶδες τί φοβερὸ πλῆθος ἐχθρῶν; καὶ τί φάλαγγες ἄγριες, ποὺ δὲν εἶναι σιδηρόφρακτες, ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη πανοπλία, τοὺς φθάνει ἡ πονηρὴ τους φύση;

98. Θέλεις νὰ δῇς κι' ἄλλο στρατόπεδο ἀνελέητο καὶ σκληρό, ποὺ κάνει καρτέρι ἐναντίον τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ; Θὰ τὸ δῇς κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἴδια κορφή. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ μᾶς μίλησε γιὰ τοὺς πρῶτους, ὁ ἴδιος μᾶς φανερώνει καὶ τοὺς ἐχθρούς, λέγοντας περίπου αὐτά. «Φανερὰ λοιπὸν εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας, ποὺ εἶναι τὰ ἐξῆς. Ἡ πορνεία δηλαδὴ· καὶ ἡ μοιχεία· καὶ ἡ βρωμιὰ καὶ ἡ ἀσέλγεια· καὶ ἡ εἰδωλολατρεία· καὶ τὰ φαρμακερὰ μάγια· καὶ οἱ ἐχθρες· καὶ οἱ ζηλοφθονίες· καὶ οἱ θυμοί· καὶ οἱ συμφεροντολογίες· καὶ οἱ συκοφαντίες· καὶ τὰ σούσουρα· καὶ οἱ ψευτοπερηφάνιες· καὶ τ' ἄλλοπρόσαλλα φερσίματα» κι' ἄλλα πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτά. Γιατὶ δὲν τ' ἀράδιασεν ὅλα. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπε, μᾶς ἀφῆκε νὰ καταλάβωμε καὶ τ' ἄλλα.

99. Κι' ὅταν πρόκειται γιὰ βοσκὸ ἀλόγων ζώων, αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ ἐξοντώσουν τὴν ἀγέλη, ὅταν ἰδοῦνε τὸ φύλακά τους νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια, παρατοῦν τὴ μάχη τους μ' ἐκεῖνον καὶ ἱκανοποιοῦνται μὲ τὴν ἀρπαγὴν

τῶν ζωντανῶν. Στὴν περίστασιν ὅμως αὐτὴ κι' ἂν πάρουν ὀλόκληρο τὸ ποίμνιο, ὅμως καὶ τότε δὲν ξεκόβουν ἀπὸ τὸ βοσκό του, ἀλλὰ τοῦ ἐπιτίθενται πάλιν μὲ μεγαλύτερη βία· καὶ ἀποθρασύνονται πολὺ περισσότερο· καὶ δὲν σταματοῦν προτῆτερα, παρὰ ἕως ὅτου ἢ τὸν καταβάλουν ἐκεῖνον, ἢ νικηθοῦνε αὐτοί.

100. Κι' ἐπιπρόσθετα, οἱ μὲν ἄρρώστειες τῶν ζώων εἶναι φανερές· εἴτε καὶ πεῖνα εἶναι, εἴτε καὶ λοιμικὴ, εἴτε πληγὴ, ἢ κι' ὅ,τι δῆποτε ἄλλο εἶναι αὐτὸ ποὺ τὰ βασανίζει. Κι' αὐτὸ δὲ τὸ πρᾶγμα συντελεῖ πάρα πολὺ στὸ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ κάθετὶ ποὺ τὰ ἐνοχλεῖ.

101. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτό, ποὺ κάνει γρήγορη τὴ λύση τῆς ἄρρώστιας ἐκείνης. Τί λοιπὸν εἶναι αὐτό; Τὸ ὅτι δηλαδὴ οἱ βοσκοί, μὲ μεγάλην ἐπιβολή, τὰ ἐξαναγκάζουν τὰ πρόβατα νὰ τὴ δέχωνται τὴ θεραπεία, ὅταν δὲν τὴν ἀνέχωνται θεληματικά. Γιατὶ εὐκόλο εἶναι καὶ νὰ τὰ δέσουν, ὅταν παρυσιασθῇ ἀνάγκη ἢ νὰ τὰ καυτηριάσουν ἢ καὶ νὰ τοὺς κάνουν κάποια τομὴ. Καὶ νὰ τὰ μανδρώσουν ἄρκετὸ καιρὸ, ὅταν εἶναι συμφέρον νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ νὰ τοὺς δώσουν ἄλλην ἀντ' ἄλλης τροφῆς· καὶ νὰ τοὺς στερήσουν τὸ νερό. Καὶ γενικὰ τοὺς δίνουν μὲ μεγάλην εὐκολία τὸ κάθε τί ποὺ ξέρουν ἀπὸ τὴν πεῖρα τους ὅτι συντελεῖ στὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τους.

102. Τίς ἄρρώστιες ὅμως τῶν ἀνθρώπων, πρῶτα μὲν δὲν εἶναι στὸν καθένα εὐκόλο νὰ τίς διακρίνῃ. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει τὰ ἐνδόμυχα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, ποὺ εἶναι θρονιασμένο στὰ βάθη του.

III

Πῶς λοιπὸν μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς τὸ κατάλληλο γιατρικὸ μιᾶς ἄρρώστιας, ποὺ δὲν ξέρει τὴ φύσιν τῆς, καὶ πολλὰς φορές μάλιστα, ἐνῶ δὲν μπορεῖ μηδὲ νὰ διακρίνῃ κι' ἂν πραγματικὰ εἶναι κάποιος ἄρρωστος.

103. Κι' ὅταν ἐκδηλωθῇ φανερά, τότε ἢ δυσκολία ποὺ τοῦ δίνει γίνεταί ἀκόμη μεγαλύτερη. Γιατὶ δὲν

μποροῦμε νὰ γιατρεύωμε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἴδια μεγάλην εὐκολία, μὲ ὅση γιατρεύει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα. Γιατὶ κ' ἐδῶ παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη καὶ νὰ δέσης, καὶ ν' ἀπαγορεύσης τὴν τροφή, καὶ νὰ καυτηριάσης καὶ νὰ κόψῃς. Ἀλλὰ ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ θεραπεία, δὲν βρίσκεται στὸ χέρι αὐτουνοῦ ποὺ δίνει τὸ φάρμακο, ἀλλὰ βρίσκεται στὸν ἴδιο τὸν ἄρρωστο. Καὶ βέβαια τὸ ἥξερεν αὐτὸ ὁ θεὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος κ' ἔλεγε στοὺς Κορινθίους «ὄχι γιατί ἐμεῖς σᾶς κατεξουσιάζομε ὡς πρὸς τὴν πίστη σας· ἀλλὰ γιατί εἴμαστε συνεργοὶ στὴ χαρὰ σας».

104. Γιατὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς κατ' ἐξοχὴν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρίζονται βία, γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ σφάλματα, ποὺ ἐξοκέλλουν. Ἀλλὰ οἱ μὲν δικαστὲς τῆς Πολιτείας, ὅταν πάρουν τοὺς κακούργους ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νόμου, δείχνουν μεγάλην αὐστηρότητα καὶ τοὺς ἐμποδίζουν - καὶ παρὰ τὴ θελήσῃ τους - νὰ κάνουν τὰ κέφια τους. Στὴν περίπτωση ὅμως αὐτὴν πρέπει τὸν τέτοιον νὰ τὸν κἀνῃ κανεὶς καλύτερον, ὄχι μὲ τὴ βία, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸν πείσῃ μὲ τὴν λογικὴν.

105. Γιατί, οὔτε κι' ἀπὸ τοὺς νόμους μᾶς ἔχει παραχωρηθῇ τέτοια ἐξουσία, νὰ μποροῦμε νὰ ἐμποδίζωμε τοὺς ἁμαρτωλούς. Οὔτε, κι' ἂν μᾶς τὴν ἔδιναν, θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσωμε τὴ δύναμή μας ἀποτελεσματικά. Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν βραβεύει αὐτοὺς ποὺ ἀπὸ ἀνάγκη ἀπέχουν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ τὸ κάνουν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θεληματικά. Γι' αὐτὸ καὶ χρειάζεται πολὺ μεγάλη τέχνη, γιὰ νὰ πειστοῦν μόνοι τους οἱ ἄρρωστοι νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους στὴ θεραπεία ποὺ τοὺς προτείνουν οἱ ἱερεῖς. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν γιὰ τὴν γιατρείά τους.

106. Γιατί, ἂν τυχὸν κανένας κινηθῇ ἀπότομα τὴν ὥρα ποὺ τὸν δένουν (κι' εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸ κἀμῃ), τὸ κακὸ θὰ γίνῃ μεγαλύτερο. Κι' ἂν κατα-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

ΑΚΑΤΑΛΥΤΗ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΗΣ

ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Ἡ Θεσσαλονίκη μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν, ὅπως κάθε χρόνο τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, νὰ συγκεντρώσουμε τὴν σκέψιν μας πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ ἀφίσουμε τὴν ψυχὴ μας νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν βυζαντινὴ καὶ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ τῆς ψυχῇ. Ἡ ἑναρξίς τῆς διεθνοῦς ἐκθέσεώς της ἀποτελεῖ τὴν ἀφορμὴ καὶ τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἓνα μεγάλο πλῆθος χριστιανικοῦ κόσμου ἑλληνικοῦ καὶ ξένου νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν του καὶ μὲ τὴν μορφήν τῆς μακεδονικῆς αὐτῆς πρωτεύουσας καὶ νὰ ζήσῃ ὑπὸ μίαν ἀτμόσφαιραν ἀναδίδουσαν τὸ ἄρωμα μιᾶς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἱστορίας, ἀκατάλυτη σὲ θρησκευτικὴ ἰδίως μορφή μέσα εἰς τὸν ἱλιγγο τοῦ οἰκοδομικοῦ ὄργασμου καὶ τοῦ συγχρόνου μεταπολεμικοῦ πνεύματος τῆς προόδου. Ὁ Λευκὸς πύργος, τὰ παλὰ κάστρα, τὰ πλακόστρωτα ἀνηφορικά της σοκάκια καὶ τὰ ἐρειπωμένα παλὰ μνημεῖα της ξυπνοῦν εἰς τὴν σκέψιν ἓνα μεγάλο παρελθόν. Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν τοῦ παρελθόντος ποὺ συγκεντρώνει τὴν πνοὴ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς μὲ τὸ πέρασμα τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας, ἡ θρησκευτικὴ μορφή τῆς Θεσσαλονίκης ἀπλώνει ἓνα ὑποβλητικὸ μυστικισμό. Οἱ ἐκκλησίαι της κρατοῦν τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτῶν της σὲ μιὰ ἀνεπιτήδευτη ψυχικὴ ἀνάτασι. Ἡ κατάρρευσις τῆς εἰδωλολατρικῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κάτω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς βασιλείας καὶ κυριαρχίας μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνωτερότητος γίνεται ἀντιληπτὴ παντοῦ σχεδὸν εἰς τὴν μεγάλη αὐτὴν μακεδονικὴ ἑλληνικὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἔκδηλος κάτω ἀπὸ τὴν πύλιν τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα διάχυτον ἐξαφανίζει τὴν ἀνάμνησιν ἔστω τῆς εἰδωλολατρείας ποὺ εἶχε ἐπικρατήσῃ εἰς μίαν

φρονέσῃ τὰ λόγια ποῦναι κοφτερά μὴν μαχαίρι, μὲ τὴν καταφρόνέσῃ του αὐτὴ προσθέτει κι' ἄλλη πληγὴ· κι' ἔτσι τὸ ζήτημα τῆς θεραπείας του γίνεται ἀφορμὴ νὰ κακοφορμίσῃ ἡ ἀρρώστια του. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μπορῇ νὰ γιατρέψῃ μὲ τὴ βία αὐτὸν ποὺ δὲν τὸ θέλει.

ΘΕΟΔΟΣΗΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

μακρὰν περίοδον. Ἡ Θεσσαλονίκη μὲ τὸν πολιοῦχον μυροβλήτην ἅγιόν της καὶ ἥρωϊκὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἅγιον Δημήτριον, ὀρθώνεται πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ψυχὴν χιλιάδων ἐπισκεπτῶν της τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ὡς μία ἀπὸ τὰς μεγάλυτέρας καὶ πλέον ἐπιβλητικὰς «ἀγίας πόλεις» τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανωσύνης.

Προσκύνημα ἱερὸν ἡ παλὴ καὶ ἤδη ἀνακαινισθεῖσα ἐκκλησία τοῦ μάρτυρος ἁγίου της, μὲ τὸν σωζόμενον τάφον του, ὅπου εὑρέθησαν ἀναδίδοντα μύρον εὐωδιάζον εἰς τὸ πέρασμα τῶσων αἰώνων τὰ ἅγια λείψανα τοῦ μάρτυρος.

Οἱ προσκυνηταὶ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ὑπογείου τάφου τοῦ μυροβλήτη ἁγίου—χιλιάδες τὴν ἐποχὴ αὐτὴν—προσφέρουν εὐλαβικὰ τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς πρὸς τὸν ἥρωα στρατιώτην τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ ἡ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν ἀντικρύζουν εἰς τὸ προσκύνημα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ τάφου μὲ τὴν εὐωδίαν ἀπὸ τὸ ἀκατάλυτον μύρον τοῦ στόματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου, μπερδεύεται μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν μαρτυρίων, τῶν διώξεων καὶ τοῦ αἵματος, ποὺ ἐπότισε καὶ ἐγίγαντωσε τὸ πολύκλωνον δένδρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καμμιά ἴσως χριστιανικὴ ἐκκλησία ὅπως τοῦ ἁγίου πολιοῦχου τῆς Θεσσαλονίκης δὲν δημιουργεῖ εἰς τὸν προσκυνητὴν καὶ τὸν ἐπισκέπτην τόσον ψυχικὸν κλονισμόν καὶ δὲν προκαλεῖ τόσον βαθύ ἀνατριχιαστικὸν ρῆγος.

Ξαναζωντανεῖ ὁραματικὰ ὁ ἅγιος ἐπάνω στὸ ἄλογό του καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς, ὅπου τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου, ὡσὰν νὰ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ νικητοῦ τοῦ ἀγῶνος Νέστορος, ἐπιτιθέμενου ἐναντίον τοῦ ἀητητήτου Λυαίου, μὲ τὴν κραυγὴν «ὁ Θεὸς τοῦ Δημητρίου βοήθησόν μοι».

* * *

Ἡ Θεσσαλονίκη τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς μεγάλης συρροῆς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἀπὸ πάσης γωνιᾶς τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ τοῦ ξένου χριστιανικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀλλοδόξου αὐτοῦ κόσμου τῶν ἐπισκεπτῶν ἐπιδεικνύει ὅλο τὸ ἱστορικὸ της μεγαλεῖο—τὸ θρησκευτικὸ καὶ τὸ ἐθνικόν. Συνυφασμένος ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὸν ἑλληνικὸν ἐθνικισμόν ἐθαυματούργησε πάντοτε εἰς κάθε περίστασιν. Τὸ θαῦμα τοῦ ἐναγκαλισμοῦ αὐτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος τὸ ἀπέδειξεν ἡ παρουσία τοῦ μυροβλήτη μάρτυρος καὶ πολιοῦχου ἁγίου ἔξω ἀπὸ τὰ κάστρα τῆς πολιορκημένης ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα Θεσσαλονίκης. Καὶ ἡ παρουσία αὐτῇ ἐχαλύβδωσε τὸν ἥρωισμόν καὶ ἀποφασιστικότητὰ τῶν πολιορκητῶν καὶ ὠδήγησε αὐτοὺς πρὸς τὴν νίκην καὶ πρὸς

τὴν ἀπελευθέρωσίν τῃς ἀπὸ τοῦς ἄλλοθρήσκους δυνάστες καὶ κα-
τακτητάς. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μεταβάλλεται σὲ θεῖο δέος, τὸ
ὁποῖον ἀγκαλιάζει τὶς χιλιάδες τῶν προσκυνητῶν τὴν ἐποχὴν
αὐτὴν καὶ γίνεται ἓνας ψυχικὸς κόσμος συγκλονιστικὸς καὶ ἀφαν-
τάστως ὥραϊος.

Αὐτὸ τὸ θεῖο δέος γίνεται καθοδηγητὴς τῶν εὐλαβῶν προσ-
κυνητῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ τάφου τοῦ μυροβλήτη πολιού-
χου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πρὸς ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἄλλου πλήθους
ἐκκλησιῶν, ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴν ἱστορίαν, τὴν ζωὴν τῆς, τὸν
θρῦλον καὶ τὴν μορφήν τῆς. Καὶ μόνον οἱ ἐκκλησίες αὐτὲς μαρ-
τυροῦν τὴν χριστιανικὴν καὶ ἑλληνικὴν μορφήν καὶ ψυχὴν τῆς
μεγάλῃς μακεδονικῇ αὐτῇς πρωτευούσης.

* * *

Τὰ κύματα τῶν ἐπισκεπτῶν ξένων καὶ ἑλλήνων ποὺ κατα-
κλύζουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν Θεσσαλονικὴν κατακλύζουν καὶ τὶς
ἐκκλησίες τῆς μὲ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν τους,
ἀναβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν καὶ ἱστορικὴν μονὴν τῶν Βλατά-
δων καὶ σχορπίζονται εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς χριστιανικῆς
αὐτῆς πόλεως, ὅπου διασώζονται οἱ διάφορες ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς
ἐποχῆς ἐκκλησίες τῆς. Ὁ μεγάλος καθεδρικὸς σήμερον ναὸς τῆς
ἁγίας Σοφίας, ποὺ διετήρησε τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἀτμόσφαιραν
καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς λατρείας τῶν μουσουλμάνων κα-
τακτητῶν εἰς τὸν Ἀλλὰχ καὶ τὸν Προφῆτην τοῦ κάτω ἀπὸ τοῦς
θόλους του, ἡ Παναγία ἡ Δεξιὰ καὶ ἡ Παναγία τῶν Χαλκίων καὶ
ἡ Γοργοεπήκοος Θεομήτωρ καὶ ἓνα ἄλλο πλῆθος ἐκκλησιῶν ποὺ
ἐκτίσθησαν ἀπὸ τοῦς πρώτους χρόνους τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρα-
τορίας συνθέτουν παραστατικὴν καὶ ὑποβλητικὴν ἀπὸ πάσης πλευ-
ρᾶς τὴν εἰκόνα τῆς βυζαντινῆς καὶ χριστιανικῆς μακεδονικῆς
ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ προκαλεῖ μιὰν ἀπὸ
τὶς πλέον βαθιεὺς καὶ συναρπαστικὰς ἐντυπώσεις μέσα εἰς τὸ
σύνολον τῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν ὅλη ἄλλη σύγχρονον μορφήν τῆς
Θεσσαλονίκης, καθὼς ἐξελίσσεται ἀπὸ οἰκοδομικῆς, ἐμπορικῆς καὶ
κοινωνικῆς πλευρᾶς.

Ἡ θρησκευτικὴ χριστιανικὴ μορφή τῆς ἀποτελεῖ, μὲ τὰ
σωζόμενα βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς, ὅπως ὁ Λευκὸς Πύργος, τὴν
ἀτμόσφαιραν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται καὶ ἀναπτύσσεται
ἡ σύγχρονη πόλις. Ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῆς πάντοτε ὁ πολιοῦχος
μυροβλήτης ἅγιος. Καὶ ἀκατάλυτος ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πίστις πρὸς
τὸν φρουρόν, αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1957

Κυριακή 15 Σεπτεμβρίου (μετά την "Υψωσιν")

(Γαλάτ. 6' 16 - 20)

*«Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ,
ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Στίχ. 20).*

*[Μὲ τὸν Χριστὸ ἔχω σταυρωθῇ μαζί· καὶ δὲν
ζῶ πιά ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστός ζῇ σὲ μένα.]*

Ὅπου ὁ Παῦλος γράφει γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἀδελφοί, τὰ λόγια του δὲν τὰ σκιάζει ἡ λύπη οὔτε τὸ πένθος, ἀλλὰ ἔχουν μέσα τους κάτι τὸ εὐφρόσυνο, εἶναι γεμᾶτα καύχησι καὶ χαρὰ καὶ θρίαμβο. Ἔτσι κι' ἐδῶ, μιλῶντας γιὰ τὴ σταύρωσι κάθε πιστοῦ μαζί μὲ τὸν Κύριο, δὲν ἀναφέρει τὸν θάνατο, ἀλλὰ τὴ ζωὴ. Αὕτῃ εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ Σταυροῦ, τὸ μεγάλο του ἀποτέλεσμα. «Εἶμαι - λέγει - σταυρωμένος μαζί μὲ τὸν Χριστό. Καὶ δὲν ζῶ πιά ἐγώ, ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος ὁ γῆϊνος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ ζῇ σὲ μένα ὁ Χριστός, ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ νίκησε τὴν ἁμαρτία καὶ τὴ συνέπειά της, τὸν θάνατο.

Κι' ἡ Ἐκκλησία, πιστὴ στὰ διδάγματα καὶ στοὺς τόνους τῆς Γραφῆς, ἔτσι ἀκριβῶς αἰσθάνεται ἀνέκαθεν τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου καὶ τὴ συμμετοχὴ μας σ' αὐτό. Γιὰ κάθε ὁρθόδοξη διάνοια καὶ καρδιά, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, - ποὺ γιορτάσαμε χθὲς τὴν ἑνδοξὴ ὑψωσί του - εἶναι σύμβολο δόξης, πηγὴ χαρᾶς καὶ νίκης, πρόξενος τῆς ἀθανασίας.

Ὁ ὑπέρτατος σπασμὸς καυχήσεως καὶ χαρᾶς γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται σὲ κάποια ἄλλα λόγια τοῦ Παύλου, ποὺ εἶναι σήμερα εὐκαιρία νὰ τὰ θυμηθοῦμε κοντὰ σὲ ὅσα ἀκούσαμε στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. «Ἡμεῖς - γράφει ὁ μακάριος ἀπόστολος στοὺς Κορινθίους - κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν». Κι' ἄλλοι ἐπίσης βεβαιώνει, ὅτι γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ καυχῇθῃ, ὅσο γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη αὐτῶν τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ποὺ περιέχονται στὶς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς κι' ἡ ὑμνωδία της μιλοῦν μ' αὐτὸν τὸν χαρωπὸ καὶ διθυραμβικὸ τρόπο γιὰ τὸ ἱκρίωμα, πάνω στὸ

ὁποῖο ἐξέπνευσε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἀναφωνεῖ κάπου: «Τώρα ποὺ σᾶς μιλῶ γιὰ τὸν Σταυρὸ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνδύσω στὰ ὀλόλευκα τὸν λόγο μου». Ὁ ἴδιος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως κι' ἄλλοι πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν, ἀποκαλεῖ ἐπίσης τὸν Σταυρὸ τρόπαιο, δηλαδὴ σύμβολο νίκης. Τὸ ἴδιο πάλι κάνει κι' ἡ ὑμνωδία τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἀποκαλεῖ τὸν Σταυρὸ «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου», «ἀήτητον τρόπαιον», («ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἐκκλησίας»), «ζωὴν καὶ ἀνάστασιν» κι' ἄλλα πολλὰ παρόμοια.

Ὁ Σταυρὸς, ἀδελφοί μου, γιὰ μᾶς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, δὲν εἶναι τὸ ἀτιμωτικὸ ὄργανο θανάτου, ἀλλὰ τὸ ὄπλο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ Ἰησοῦς, συνέτριψε «τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου». Εἶναι τὸ σημεῖο τῆς σοφίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, γιατί μὲ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἐπακολούθησάσα ἀνάστασί του ἀποδείχθηκε ἡ ἰσχὺς κι' ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι τῆς ἁμαρτίας.

Μ' αὐτὸ τὸ χαρούμενο αἶσθημα ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σὲ προσκύνῃσι τὸν τίμιον Σταυρὸ δυὸ φορές τὸν χρόνον, σὲ εἰδικὰ ἀφιερωμένες ἑορτὲς, τῇ μία στὰ μέσα τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς—τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως—καὶ τὴν ἄλλη στὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν αἰσθῇσι αὐτῇ, ὅτι ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι αἰτία πένθους, ἀλλὰ χαρᾶς κι' ὅτι τὸ ξύλο αὐτὸ πάνω καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο φανερώνει τὴ βασιλικὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, σὰν κραταῖο σκῆπτρο του, τὴν ἐκφράζει καὶ μιὰ πολὺ ἀρχαία παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας. Σύμφωνα, λοιπὸν μ' αὐτὴ τὴν παράδοσι, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ ξανάρθῃ γιὰ δευτέρη φορὰ στὸν κόσμον, ὅχι πλέον σὰν ταπεινὸς ἄνθρωπος ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ ὡς βασιλεὺς γιὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, θὰ κρατᾷ στὸ χέρι του ὡς σύμβολο τῆς παντοδυνάμου ἐξουσίας του καὶ τοῦ βασιλικοῦ του μεγαλείου τὸν Τίμιον Σταυρό.

Ἡ Ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ, ποὺ γιορτάσαμε σὲ ἀνάμνησι τῆς εὐρέσεώς του ἀπὸ τὴν ἀγία Ἑλλένη, εἶναι μιὰ πανηγυρικὴ κι' ἐπίσημη ἐπιβεβαίωσις αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως, ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν Σταυρό.

Ἡ πανέντιμος αὐτῇ ἑορτῇ εἶναι ἓνα εἶδος ἐπισήμου ἐκθέσεως τοῦ Σταυροῦ μπροστὰ στὴ χριστιανικὴ οἰκουμένη. Εἶναι ἡ ἐπίδειξις τοῦ ἀκαταμαχῆτου ὄπλου, τοῦ νοητοῦ κλειδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνοίχθηκε ὁ Παράδεισος, τοῦ πιδὸ ἀκριβοῦ κειμηλίου ἀπ' ὅσα διαθέτει στὰ βάθη τῆς ἡ χριστιανικῆς ψυχῆ.

Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ νὰ μᾶς περιβάλλῃ ὅλους. Ἀμήν.

Κυριακή 22 Σεπτεμβρίου (ΙΕ')
(Β' Κορινθ. δ' 6 - 15)

«*Αεί ... εἰς θάνατον παραδιδόμεθα
διὰ Ἰησοῦ*». (Στίχ. 11).

[*Πάντοτε ... στὸν θάνατο παραδιδό-
μαστε γιὰ τὸν Ἰησοῦ*].

Αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, ἀδελφοί, τὴν κάνει ὁ Παῦλος μιλῶντας ὄχι μονάχα διὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀποστόλους πρὸς τοὺς Κορινθίους. «Ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι - γράφει- εἵμαστε ἀδιάκοπα παραδομένοι στὸν θάνατο». Θυσιάζομε κάθε προσωπικὸ θέλημα, κάθε δική μας χαρά, χάριν τοῦ Ἰησοῦ, στὸν ὅποιον ὁλό- τελα ἀνήκουμε, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ὁποίου προσφέρουμε τὰ πάντα. Δὲν σᾶς μιλῶ γιὰ τὸν ἄλλον ἐκεῖνο θάνατο, ποῦ θέτει τέρμα στὸν ἐπίγειο βίο. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναπαύσεως, τὸ τέλος τῶν θλίψεων, ἡ πύλη τῆς δόξης. Σᾶς μιλῶ γιὰ τὸν καθημερινὸ θάνατο, στὸν ὁποῖο παραδίδομε τὰ σώματά μας, κακουχούμενοι, θλιβό- μενοι, δοκιμάζοντας μυρίους πειρασμούς χάριν τοῦ Ἰησοῦ.

Αὐτὰ λέγει ὁ πρῦτανις τῶν Ἀποστόλων, ὁ φυτευτὴς τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ μεγάλος διαδότης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀφθαστος Παῦλος, προβάλλοντας στὰ μάτια τῶν Κορινθίων χριστιανῶν τὰ ὅσα πάθαιναν νύχτα καὶ μέρα οἱ Ἀπόστολοι, γιὰ νὰ μένουν πιστοὶ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ διὰ νὰ μεταδίνουν τὸ φῶς τῆς διδαχῆς του παντοῦ τῆς οἰκουμένης.

Ἀλλὰ μιὰ τέτοια διαβεβαίωσις, εἶναι ἄραγε, ἀγαπητοὶ ἀδελ- φοί, ἓνα πρᾶγμα ποῦ μονάχα ἀποστολικά χεῖλη μποροῦν νὰ τὸ ποῦν; Ἡ - σὲ μικρότερο βέβαια βαθμό - εἶναι κι' ἓνα πρᾶγμα ποῦ ἀνταποκρίνεται στὸν βίο κάθε ἀληθινοῦ χριστιανοῦ;

Ἕνας ἀρχαῖος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Τερτυλλιανός, ἔγραψε γιὰ τοὺς χριστιανούς αὐτὰ τὰ φοβερά, πλὴν ἀληθινώτατα λόγια: «Οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἓνα γένος ἀνθρώπων ἀδιάκοπα με- λοθανάτων». Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ὀρισμὸς ὁ τόσο πρωτότυπος, ἀλλὰ καὶ τόσο βασισμένος στὴ Γραφὴ καὶ στὰ ὅσα μαρτυρεῖ ἡ χριστιανικὴ πεῖρα;

Ὅτι καθένas ποῦ πιστεύει βαθεῖα στὸν Χριστό, καθένas ποῦ ἔχει δοθῇ ὁλόψυχα στὸν Κύριο, ἔχει ξεγραμμένη κάθε ἀπαίτησι τοῦ ἐγῶ, καταπατεῖ καὶ σφαγιάζει σὲ κάθε περιστάσι τὸ δικό του θέλημα κι' εἶναι πάντα ἔτοιμος ἀκόμα καὶ τῇ ζωῇ του ὁλόκληρῃ νὰ προσφέρῃ πρὸς χάριν τοῦ Ἰησοῦ. Τί ἄλλο, λοιπόν, ἀπὸ ἓνα διαρκῆ μελλοθάνατο εἶναι ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος; Τί ἄλλο εἶναι ἀπ'

ὅ,τι ἦταν κι' ὁ Παῦλος, αὐτὸς ὁ οὐρανομήκης ὑπερακοντιστὴς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἓνας τέτοιος ὁπαδὸς κι' ἀκόλουθος τοῦ Ἰησοῦ; Καὶ πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ ταιριάζουν καὶ νὰ μὴ ἀνῆκουν σὲ κάθε ἀληθινὰ χριστιανικὴ γλῶσσα τὰ ἀποστολικά λόγια ποὺ ἀναφέραμε; «Ἀεὶ...εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν».

Διὰ τὸν Ἰησοῦν...Δὲν εἶναι ἄσκοπη καὶ ματαία ἡ νέκρωσις, στὴν ὁποία παραδίδεται ὁ πιστός. Δὲν εἶναι χωρὶς ὑψηλὸ κι' ὠραῖο κίνητρο οἱ θυσίαι του καὶ χωρὶς ἀνταμοιβή. Εἶναι ἓνας θάνατος, ποὺ τὸν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ἕνας θάνατος, ποὺ δὲν βυθίζει στὴν ἀπώλεια, ἀλλὰ ὁδηγεῖ στὴν αἰωνία ζωὴ καὶ βγάζει στὴ δόξα καὶ τὴ χαρά.

Διὰ τὸν Ἰησοῦν...Οἱ στρατιῶτες ἐνὸς λατρευτοῦ καὶ ἀηττήτου βασιλέως ἀψηφοῦν τὶς στερήσεις καὶ ρίχνονται στὸν κίνδυνο χωρὶς δισταγμούς, γιατί ξέρουν ὅτι ἡ νίκη τοὺς περιμένει. Πρὸς χάριν ἐνὸς τέτοιου βασιλέως εἶναι πρόθυμοι νὰ δώσουν τὰ πάντα, γιατί ἡ ἀγάπη κι' ἡ πίστις τοὺς σ' αὐτὸν εἶναι ἀπεριόριστες.

Κάθε μέρα, ὁ χριστιανὸς καλεῖται νὰ δείξῃ στὰ πράγματα ἂν ἀγαπᾷ κι' ἂν πιστεύῃ ἔτσι τὸν Χριστό. Γιὰ νὰ βαδίζῃ κανεὶς πάντα στὸ δρόμο, ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ χάραξε, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ κἀνῃ ὑποχωρήσεις στὰ καλέσματα ποὺ τοῦ ἀπευθύνουν ἀπὸ παντοῦ ὁ κόσμος, ἡ σάρκα κι' ὁ διάβολος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θανατώνῃ τὶς ὁρμὲς τῆς σαρκός, νὰ συντρίβῃ τὰ σκιρτήματα τοῦ ἐγώ, νὰ παραιτῆται ἀπὸ ἀπολαύσεις, νὰ γίνεταί σὰν νεκρὸς ἀπέναντι στοὺς ψιθύρους τοῦ πονηροῦ πνεύματος.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει τότε; Τὸ φώναξε ὁ Παῦλος σήμερα. Τότε, λέγει, ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερώνεται στὴ θνητὴ μας σάρκα. Τότε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κυριαρχεῖ μέσα μας κι' εἴμαστε ἤδη, ἀπὸ ἐδῶ καὶ κάτω, μέτοχοι τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Παραδιδόμαστε, ναί, στὸν θάνατο. Ἄλλὰ μονάχα ὡς παλαιὸς ἄνθρωπος. Ζοῦμε ὅμως ὡς καινούργιος ἄνθρωπος, ἔχοντας μέσα μας τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς φροντίσουμε, ἀδελφοί, ὅσοι ἔως τώρα λιποτακτούσαμε ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Κυρίου, νὰ φέρουμε τὸν βίο μας στὴ μάνδρα τῆς ἀποστολικῆς διαβεβαιώσεως. Ἄς πολιτευώμαστε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καμμιά θυσία νὰ μὴ παραμερίζουμε, προκειμένου νὰ φανοῦμε πιστοὶ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Κι' ἔτσι νὰ ταιριάζουν καὶ στὰ δικὰ μας χεῖλη τὰ ἀποστολικά λόγια, τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἀνῆκουν σ' ὅλους τοὺς ἀληθινούς φίλους κι' ὑπηκόους τοῦ Χριστοῦ: «Ἀεὶ...εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν».

Κυριακή 29 Σεπτεμβρίου (ΙΣΤ')
(Β' Κορινθ. στ' 1-10)

«Ὡς λυπούμενοι, αἰεὶ δὲ χαίροντες...» (Στίχ. 10).

[Σὰν νὰ λυπώμαστε, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πάντοτε χαίρομεν...].

«Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε», προεῖπε ρητὰ ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σὲ ὅλους ὅσοι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀποσπῶντας τὸν ἑαυτὸ τους ἀπὸ τὰ πλανερὰ μονοπάτια τῆς ἀμαρτίας καὶ βαδίζοντας πάνω στὸ ἅγιο θέλημά του.

Τὸ νὰ μὲ ἀκολουθῇτε, εἰδοποιεῖ ὁ Ἰησοῦς, δὲν σημαίνει ἀναπauτικό καὶ στρωμένο μὲ ρόδα δρόμο. Ὁ δρόμος ὁ δικός μου εἶναι στενὸς καὶ σπαρμένος μὲ λογῆς - λογῆς θλίψεις, πού θὰ βάλλη μπροστά σας ὁ κόσμος, γιὰτὶ θὰ σᾶς μισῇ καὶ θὰ σᾶς ἀντιστρατεύεται ὅπως ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ σὲ μένα.

«Ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ θλίψιν ἔχετε...». Κι' ὁ Παῦλος, πού γνώρισε ὅσο κανένας ἄλλος σὲ ποικιλία καὶ σὲ ἔντασι αὐτὲς τὶς θλίψεις, ζωγραφίζοντας σήμερα μὲ ὥραϊες ἀντιθέσεις τοὺς χριστιανούς, ἀναφέρεται καὶ στὶς θλίψεις, πού τοὺς δίνει ὁ κόσμος. Οἱ χριστιανοὶ - λέγει - φαίνονται νὰ πεθαίνουν κι' ὅμως αὐτοὶ μονάχα ζοῦν ἀληθινά, φαίνονται νὰ εἶναι στερημένοι ἀπὸ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ κι' ὅμως εἶναι οἱ μόνοι πραγματικοὶ πλούσιοι, φαίνονται νὰ λυποῦνται κι' ὥστόσο πάντοτε ἔχουν μέσα τους χαρά.

«Ὡς λυπούμενοι, αἰεὶ δὲ χαίροντες...». Ὅποιος τοὺς βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ὑλοφροσύνης, τοὺς οἰκτίζει. Εἶναι γι' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πόνου, τῶν στερήσεων, τῶν θυσιῶν χωρὶς ἀντάλλαγμα πάνω στὴ γῆ. Μοιάζουν σὰν τοὺς τυφλοὺς, πού περνοῦν μέσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγορά, ὅπου εἶναι σωρευμένες ἀμύθητεςπραμμάτειες καὶ δὲν στέκονται νὰ τὶς ἀποθαυμάσουν καὶ νὰ πάρουν κάτι ἀπ' αὐτές. Μοιάζουν σὰν τοὺς ἀρρώστους, πού δὲν ἔχουν ὄρεξι κι' ἀφήνουν ἄγγιχτα μπροστά τους ἐξάίσια φαγητά. Μοιάζουν σὰν τοὺς ταξιδευτάς, πού παρατοῦν τὴν ὁδοὶ καὶ χάνονται μέσα στὴν ἀτελειώτη ἔρημο.

Ἐτσι φαίνονται στὰ μάτια τοῦ κόσμου οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ. Ἀντὶ νὰ δρέπουν τὶς χαρές, πού βρίσκονται πλᾶϊ τους, πού δὲν θὰ χρειάζονταν παρὰ νὰ ἀπλώσουν τὸ χέρι καὶ νὰ τὶς κάνουν δικές τους, διαλέγουν τὶς λύπες. Ὡς λυπούμενοι...

Ὅποιος δὲν κυνηγᾷ τὸ χρυσάφι, τὰ μαλθακὰ ἐνδύματα, τὰ καλλιμάρμαρα μέγαρα. Ὅποιος δὲν παραδίνεται στὶς σαρκικὲς ἀπολαύσεις. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρό του. Ὅποιος, ὅπως λέγει ὁ μακάριος Παῦλος στὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς περικοπῆς, ζῇ μέσα σὲ

ανάγκες καὶ στενοχωρίες, σὲ πληγὲς καὶ φυλακές, σὲ ἀκαταστασίες καὶ κόπους, σὲ ἀγρυπνίες καὶ νηστείες χάριν τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἓνας λυπούμενος, ἓνας ἄνθρωπος τῆς λύπης.

Ἀλλά, πραγματικά, εἶναι λυπούμενοι οἱ χριστιανοί; Ὁχι, ἀποκρίνεται ὁ θεὸς Παῦλος. Εἶναι ὡς λυπούμενοι. Φαίνονται ἀπλῶς λυπούμενοι. Καὶ στὴν πραγματικότητα τί εἶναι; Εἶναι αἰ χαίροντες, εἶναι οἱ μακάριοι, ποὺ κατέχουν τὴν ἀληθινὴν χαρὰ, μιὰ χαρὰ χωρὶς διαλείμματα, ἀδιάκοπη. Ἀεὶ δὲ χαίροντες.

Ποιὰ εἶναι αὕτῃ ἡ χαρὰ; Εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε στοὺς μαθητάς του καὶ μέσα ἀπ' αὐτοὺς λέγει σὲ ὅλους τοὺς δικούς του, ὅπως ἀναφέρει τὸ κατὰ Ἰωάννην ἅγιο Εὐαγγέλιο: «Ἡ χαρὰ ἡ δική μου θὰ μείνῃ σὲ σὰς καὶ ἡ χαρὰ ποὺ διψᾷτε θὰ θὰ σὰς δοθῇ ὁλόκληρη». Κι' ἄλλοῦ, στὸ ἴδιο Εὐαγγέλιο: «Τὴ χαρὰ σας κανεῖς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴ σηκώσῃ ἀπὸ μέσα σας».

Δὲν εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ σὰν τίς χαρὲς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνες διαβαίνουν, αὕτῃ μένει. Ἐκεῖνες εἶναι ἐπίγειες, αὕτῃ οὐράνιες. Ἐκεῖνες ἀφήνουν πίσω τους τὸ θάνατο, αὕτῃ εἶναι ἀθάνατα.

Οἱ ἐπίγειες χαρὲς, οἱ χαρὲς ποὺ προσφέρει ὁ κόσμος, εἶναι ρηχές, ψεύτικες, ἀκριβὰ πληρωμένες πρὶν ἀποκτηθοῦν κι' ἀφοῦ ἀποκτηθοῦν. Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεναντίας, εἶναι βαθειὰ, ἀληθινὴ, δωρεὰν δοσμένη.

Δωρεάν; Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃς: Γιὰ νὰ ἔχῃ κανεῖς αὕτῃ τὴν χαρὰ, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ θλίβεται στὸν κόσμο αὐτόν; Δὲν τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος; Κι' οἱ θλίψεις δὲν εἶναι κάτι ποὺ δίνει ὁ ἄνθρωπος στὸν Θεό; Δὲν πληρώνουμε μ' αὐτὲς τὴν ἀγάπῃ του, ὅταν τίς δεχώμαστε πρὸς χάριν τοῦ ἁγίου του ὀνόματος;

Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ. «Ὅτι δηλαδὴ ὄχι μονάχα δὲν τὴν ἀγγίζουσιν οἱ θλίψεις, ἀλλὰ μεταβάλλει καὶ τίς θλίψεις σὲ χαρὰ. Τὸ νὰ πάσχῃ κανεῖς γιὰ τὸν Θεό, δὲν εἶναι παρὰ ἡ μεγαλύτερη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ παθήματα εἶναι πηγὴ χαρᾶς. Πόσο γλυκά, πόσο χαροποιὰ στὸ βάθος τους εἶναι τὰ δάκρυα ποὺ χύνει κανεῖς, ὅταν ὑποφέρῃ γιὰ τὸν ἀγαπημένο μας Κύριο! Πόσο μακάριο εἶναι ὅταν διώκεται, βασανίζεται, στερεῖται, ἀκαταστατῇ κανεῖς γιὰ τὸν Ἰησοῦν!

Ὁ κόσμος προσπαθεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χαρὰ ἀπὸ τὸν χριστιανό, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ βαθαίνει καὶ νὰ τοῦ αὐξάνῃ τὴν χαρὰ. Οἱ θλίψεις, ποὺ ὑποφέρει ὁ πιστὸς γιὰ τὸν Κύριο, εἶναι χαροποιές, γιὰτὶ τίποτε ἄλλο σὰν αὐτὲς δὲν κάνει πιδ βέβαιη τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου μέσα μας. Γι' αὐτὸ κι' ὁ θεὸς Χρυσόστομος, μιλῶντας γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Παῦλος χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἔλεγε: «Γιὰ τὸν Παῦλο ἦταν πολυτιμώτερες κι' ἀπὸ βασιλικὸ διάδημα οἱ ἀλυσσίδες ποὺ φοροῦσε. Καὶ τὸ δεσμω-

τήριο, ὅπου βρισκόταν φυλακισμένος, ἦταν ὅ,τι κι' ὁ ἴδιος ὁ παράδεισος. Γιατὶ ἤξερε πὼς μέσα ἐκεῖ, ὅπου ὑπέφερε γιὰ τὸν Χριστό, ἦταν παρὼν ὁ Χριστός».

Εἶναι, λοιπόν, πραγματικά, ἀδελφοί, οἱ χριστιανοὶ οἱ μόνοι χαίροντες ἀληθινὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμος.

Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου (ΙΖ)

(Β' Κορινθ. στ' 16 - ζ' 1)

«Ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ...» (ζ' στίχ. 1).

[Κάνοντας τὸν ἑαυτό σας ἅγιο μέσα στὸν φόβο τοῦ Θεοῦ...].

Τί ἀκριβῶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁ καθένας ξέρεי ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ κάθε χριστιανικὴ καρδιά; Τί εἶναι ὁ φόβος αὐτός, ποὺ μέσα του - ὅπως λέγει σήμερα ὁ μακάριος Παῦλος - κατορθώνει κανεὶς τὴν ἀληθινὴ ἀγιότητα;

Δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ εἶναι ὁ φόβος τοῦ δούλου, ποὺ κάνει τὰ καθήκοντά του ὄχι ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν κύριό του, ἀλλὰ γιὰτὶ ὑπολογίζει ἀπλῶς τὴν τιμωρία. Ἡ Γραφή μᾶς διαβεβαιώνει: «Δὲν λάβατε πνεῦμα δειλίας καὶ φόβου, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας». Ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας μας γεμᾶτος ἀγάπη καὶ φίλτρο κι' ἡ ἀγάπη του εἶναι τόσο ἀπέραντη καὶ τόσο δυνατὴ, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανενὸς εἴδους παράβασις, ποὺ νὰ μὴ τὴ συγχωρῇ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετανοῇ εἰλικρινά.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἄλλο πράγμα. Εἶναι τὸ νὰ συναισθανώμαστε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴ μεγαλωσύνη καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὴ δικὴ μας μηδαμινότητα κι' ἁμαρτωλότητα. Εἶναι δηλαδὴ τὸ νὰ παίρνη κανεὶς στὰ σοβαρὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Θεό καὶ νὰ προσέχῃ ὥστε τίποτε νὰ μὴ κἀνῃ ποὺ νὰ ἀντιβαίνῃ στὸ θεῖο θέλημα.

Γι' αὐτὸ κι' ἡ Γραφή, μὲ τὸ στόμα τοῦ Σολομῶντος, λέγει ὅτι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας, δηλαδὴ τὸ θεμέλιο τῆς ἀληθινῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφετηρία τῆς φρονήσεως, μὲ τὴν ὁποία ἡ πιστὴ ψυχὴ πολιτεύεται. Ἡ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅταν κανονίζεται ἀπ' αὐτὸν τὸν εὐλογημένο φόβο, δὲν ξεφεύγει ποτὲ ἀπὸ τὸ σωστό, δὲν παραστρατεῖ ἀπὸ κεῖ ὅπου μᾶς ὁδηγεῖ καὶ μᾶς σπρώχνει τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Φοβοῦμαι τὸν Θεό, σύμφωνα μὲ τὸ νόημα ποὺ δίνει ἡ Γραφή, σημαίνει: βλέπω καθαρά, νοιώθω βαθειὰ πόσο μεγάλος εἶναι ὁ Θεός κι' ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἓνα τίποτε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανάγιος κι' ἐγὼ, τὸ πλάσμα του, βρίθω ἀπὸ ἁμαρτία.

Πῶς εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, ἀδελφοί, ὅταν αὐτὴ ἡ συναισθησις ὑπάρχῃ στὴν καρδιά μας, νὰ σκεφτοῦμε ἄστοχα πράγματα καὶ νὰ πορευθοῦμε στὰ μονοπάτια τῆς ἀποστασίας, προσβάλλοντας ἔτσι τὴ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ ἐγὼ μας; Ἡ πῶς θὰ βγοῦμε ποτὲ ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ πῶς θὰ μᾶς ἀπολείψῃ ὁ πόθος τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀγιότητος, ἀφοῦ θὰ νοιώθουμε πόσο πολὺ εἴμαστε ἁμαρτωλοί;

Αὐτός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ὁ αὐθεντικὸς φόβος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει κάπου κάτι, ποὺ φαίνεται νὰ μὴ συμφωνῇ καὶ τόσο μὲ μιὰ τέτοια ἔννοια τοῦ φόβου. Εἶναι ἓνας στίχος γνωστὸς σὲ πολλοὺς καὶ περιέχεται στὴν πρώτη Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπὸ τὶς τρεῖς ποὺ βρίσκονται πρὸς τὸ τέλος τῆς Καινῆς Διαθήκης: «Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον», γράφει ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης. Μερικοί, λοιπόν, ἐρμηνεύουν τὸ ἀποστολικὸ ρητὸ ὡς ἐξῆς: ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι κάτι ποὺ συναντᾶται στὶς ἀρχαῖες ψυχὲς ἀπ' ὅσες μαθητεύουν στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ οἱ ψυχὲς αὐτὲς τελειοποιηθοῦν, προχωρῇσιν στὸ δρόμο τῆς ἀναγεννήσεως, τότε θάχουν μάθει ν' ἀγαποῦν τὸν Θεὸ καὶ ἔτσι θὰ πάψουν πλέον νὰ τὸν φοβοῦνται.

Δὲν εἶναι, ὅμως, ὀρθὴ ἡ ἐξήγησις αὐτῆς, εὐλογημένοι χριστιανοί. Ὁ Ἰωάννης θέλει νὰ πῇ ἀπλῶς τὸ ἐξῆς, ποὺ εἶναι ὁλότελα διαφορετικόν: ὅτι ἡ τελεία ἀγάπη στὸν Θεόν, διώχνει τὸν φόβο τοῦ κόσμου, παύει δηλαδὴ ὁ κόσμος νὰ λογαριάζεται ἀπὸ τὸν χριστιανὸ καὶ σείει μάταια τὰ φόβητρά του μπροστὰ σ' ὅποιον ἀγαπᾷ τέλεια.

Κι' ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἐδῶ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ ὁ ἀπόστολος, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς προηγούμενο: ὅτι ἡ Γραφὴ σὲ πολλὰ σημεῖα χαρακτηρίζει τοὺς πραγματικὰ εὐσεβεῖς, τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀγίους, ἀκριβῶς λέγοντας γι' αὐτοὺς ὅτι εἶναι φοβούμενοι τὸν Κύριον. Ἔτσι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, στὴν Ὡδῇ ποὺ ἐμελψε, ὅταν κυφοροῦσε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, εἶπε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ τὸ ὅτι αὐτὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβούμενοις αὐτόν. Κι' ὁ σοφὸς Σολομὼν λέγει: «τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ἄνθρωπος», δηλαδὴ ὁλος ὁ προορισμὸς καὶ ἡ δόξα τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στὸ νὰ φοβᾶται τὸ Θεὸ καὶ νὰ τηρῇ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παῦλος σήμερα τί ἄλλο ἀποσαφηνίζει παρὰ τὸ ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι κάτι ποὺ ὑπάρχει στὰ πρῶτα βήματα τοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλὰ ὁ ἀδιάκοπος νοητὸς ἀέρας, μέσα στὸν ὁποῖον ἀνθίζει καὶ καρποφορεῖ ἡ ἀληθινὴ ἀγιότης; Ἰσα - ἴσα δέ, ὅσο πιο πολὺ εἶναι κανεὶς προχωρημένος στὴν ἀγιότητα, τόσο καὶ πιο πολὺ φοβᾶται τὸν Θεόν, δηλαδὴ τόσο καὶ πιο βαθειὰ συναι-

σθάνεται τῇ μεγαλowsύνῃ καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὶς δικές του ἀτέλειες ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἶθε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ φόβος τοῦ Κυρίου νὰ μὴν ἀπολείπη ἀπὸ κανένα μας κι' ὅλες οἱ προσπάθειες στὸ νὰ γίνουμε καλύτεροὶ Χριστιανοὶ εἶθε νὰ βρίσκωνται μέσα σ' αὐτὸν τὸν φόβο.

Κυριακὴ 13 Ὀκτωβρίου (Ἀγίων Πατέρων Ζ' Οἰκ. Συν.)

(Τίτ. γ' 8 - 15)

«Καὶ Ἀπολλώ...» (Στίχ. 13)

[Καὶ τὸν Ἀπολλώ...].

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐκπαγλα ὀνόματα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀναφέρεται, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκροασθήκαμε. Ὁ θεὸς Παῦλος, γράφοντας στὸν ἀπόστολο Τίτο, ποὺ ποίμαινε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης, τοῦ ζητᾷ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸν Ἀπολλώ, «ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ ἐκεῖ τίποτε

Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἀπολλώ, ποὺ ἐργάσθηκε ὅσο λίγοι γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἦταν Ἰουδαῖος τὴν καταγωγὴ καὶ ζοῦσε στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου πρὶν τὸ Εὐαγγέλιο τὸν φωτίσῃ καὶ τὸν ἀναγεννήσῃ. Προικισμένος μ' ἐξοχὴ διάνοια καὶ καρδιὰ εὐαίσθητη στοὺς παραμικροὺς ψιθύρους τοῦ Πνεύματος, μελετοῦσε μὲ προσοχὴ, κατάνυξι κι' ἐπιμονὴ γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκην, μὴν ἔχοντας τίποτε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστό.

Ἦταν μιὰ ψυχὴ διψασμένη γιὰ τὸν Θεὸ σὲ γῆ ἄβατη κι' ἄνυδρη κι' ἔρημη, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυὶδ κάπου. Καὶ μὲ τὴ μελέτῃ ποὺ ἔκανε, χτυποῦσε τὴ θύρα τῆς χάριτος, ποὺ δὲν θὰ ἔμενε γιὰ πάντα κλειστή. Ὁ Κύριος ποὺ οἱ βουλές του εἶναι ἀνεξιχνίαστες καὶ δὲν ξέρει κανεὶς πάντοτε γιὰτὶ συμπεριφέρεται σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ ἔτσι καὶ σ' ἐκείνη ἄλλοιῶς, ἄφησε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὸν Ἀπολλώ στὸ μισοσκοτάδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σὰν ὁδοιπρὸς σὲ μιὰν ἐναστρὴ νύχτα, προτοῦ τὸν εἰσαγάγῃ στὴν ἡλιόλουσθ ἡμέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Γιατί, τί ἄλλο ὑπῆρξαν οἱ προφῆτες καὶ οἱ ἄλλοι δίκαιοι τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὸ κήρυγμά τους παρὰ ἄστρα μὲ ἀμυδρὸ φέγγος, ὅταν τοὺς συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό;

Ὁ Ἀπολλώ, ὅμως, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, δὲν ἐξερευνοῦσε τὴν κρυμμένη ἀλήθεια μονάχα στὶς περγαμινές τῶν προφητῶν. Ὁ πόθος του τὸν κίνησε καὶ σὲ ἄλλες ἀναζητήσεις. Ἐτσι βρέθηκε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὴν Ἐφεσο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἄκουσε γιὰ τὸν Τίμιον Πρόδρομο καὶ μὲ τὴν καθαρὴν του καρδιὰ κατὰ λαβὴ πῶς κι' ἐκεῖνος ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, ὅπως οἱ παλαιοὶ

προφῆτες. Πίστεψε λοιπὸν στὸ κήρυγμά του καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους δώδεκα Ἰουδαίους, ποὺ ἦταν καλοπροαίρετοι σὰν τὸν ἴδιον, βαπτίστηκε τὸ βάπτισμα τῆς μετανοίας ποὺ εἶχε κηρύξει ὁ Ἰωάννης.

Ἔτσι ὁ Ἀπολλῶς ἔφτασε στὸ κατώφλι τῆς ἀληθείας, μὴ μπορῶντας ὅμως νὰ τὸ διαβῇ καὶ νὰ περάσῃ μέσα στὸ ἄπλετο φῶς, γιατί δὲν εἶχε ἀκούσει ἀκόμη τίποτα γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα τῆς σωτηρίας, ἡ ὥρα τοῦ θεοῦ ξημερώματος δὲν ἄργησε πολὺ ἀκόμη. Στὴν Ἐφεσο βρέθηκαν κάποτε δύο ἀπὸ τοὺς καλύτερους βοηθοὺς τοῦ Παύλου, ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ σύζυγός του Πρίσκιλλα, ποὺ ἦταν καὶ αὐτοὶ Ἰουδαῖοι στὴν καταδωγή. Ἀπὸ τὸ στόμα τους λοιπὸν ὁ Ἀπολλῶς δέχθηκε τὸ οὐράνιο νάμα τοῦ Εὐαγγελίου κι' ἔτοιμος καθὼς ἦταν ψυχικὰ πιάσθηκε εὐθὺς στὴ σαγήνη τοῦ κηρύγματος τους.

Κατέχοντας ἔτσι πλέον τὴν πολυπόθητη ἀλήθεια, μύστης κι' ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ, δὲν κράτησε τὸν θησαυρὸ ποὺ ἀπόκτησε. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸν ἐσπρώξε σ' ἄλλες ἀναζητήσεις, ὄχι τώρα γιὰ νὰ βρῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσῃ, ὄχι γιὰ νὰ πάρῃ ἀλλὰ γιὰ νὰ προσφέρῃ.

Πῆγε, λοιπὸν, σὲ πολλὰ μέρη, κηρύσσοντας τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σέρνοντας πίσω του γαλαξία ὁλόκληρο ψυχῶν κερδισμένων στὸ Εὐαγγέλιο. Ἐγίνε ἐργάτης ἀποδοτικώτατος στὸν μυστικὸ ἀμπελῶνα, ἀπόστολος ὑπέρζηλος, φωνὴ ἀσίγαστη τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς, ποὺ ἐκόμισεν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο.

Ὅπως δὲ φαίνεται ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀπὸ τὴν πρώτη πρὸς Κορινθίους καὶ ἀπὸ τὴν πρὸ Τίτον ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, ὁ Ἀπολλῶς δούλεψε μὲ ιδιαίτερη ἐπιτυχία στὴν Κόρινθο, ὅπου τὸ ὄνομά του στάθηκε πολὺ ἀγαπητό. Ὁ Παῦλος σὲ μιὰ περίπτωσι τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ ξαναπάρῃ στὴν Ἐκκλησίᾳ τῶν Κορινθίων, ποὺ τὸν ἀποζητοῦσαν γιατί δὲν ξεχνοῦσαν ποτὲ τὸν ἀσύγκριτο αὐτὸν βυθοσκοπο τῶν Γραφῶν, τὸν ἀπαράμιλλο καλλιεργητὴ τῶν ἀρετῶν, τὸν μεγάλο ἀπόστολο.

Αὐτὰ ἀναφέρει, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν Ἀπολλῶ, ποὺ τὸ ὄνομά του ἤρθε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, μὲ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Εἶθε πάντοτε στὴν Ἐκκλησίᾳ, τέτοιοι ἐργάτες νὰ μὴν ἀπολείπουν, γιὰ νὰ προοδεύσῃ τὸ Εὐαγγέλιο στὶς ψυχές, νὰ στερεώνεται ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ σκορπίζονται τὰ νέφη τῆς πλάνης.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ (†)

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ ἐκηδεύθη ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίος Σπυρίδων» Μεσολογγίου, ὁ παλαίμαχος Ἱεροκλήρυξ Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Παπακυριακοῦ, ἐκ Θράκης ἔλκων τὴν καταγωγὴν.

Γόνος ἱερατικῆς οἰκογενείας, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας καὶ τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν Βορείῳ Ἠπείρῳ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐπὶ 43 συναπτά ἔτη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, μετέπειτα ὑπηρετήσας ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ ὡς Στρατιωτικὸς Ἱερεὺς καὶ Ἱεροκλήρυξ ἐπὶ βραχὺ χρονικὸν διάστημα. Δὲν ἀφῆκε πόλιν, κωμόπολιν, χωρίον καὶ συνοικισμὸν τῆς Αἰτωλίας χωρὶς νὰ εὐαγγελισθῇ αὐτοῖς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Παραλλήλως πρὸς τὸ προφορικὸν Κήρυγμα κατεγίνετο καὶ εἰς τὸ γραπτὸν τοιοῦτο. «Ὁ ποι μ ἡ ν ὁ κ α λ ὅ ς», ὁ μετέπειτα «Κ ο σ μ ᾶ ς ὁ Α ἰ τ ω λ ὅ ς», ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας, ἢ «Ἐ κ κ λ η σ ί α» καὶ ἄλλα περιοδικὰ εἶχον φιλοξενήσει ἄρθρα τοῦ ἀειμνήστου, ἡθικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου. Ἰδιαιτέρως ἡσχολήθη μὲ τὰ Χριστιανικὰ Μνημεῖα ὡς καὶ μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἐθναποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, οὗτινος ἐξέδωκε τὰς Διδαχὰς καὶ τὴν Ἀκολουθίαν.

Τὸν Πνευματικὸν Πατέρα ἐκτιμῶσα ἡ Πόλις τοῦ Μεσολογγίου ἐν συρροῇ παρηκολούθησε τὴν Κηδεῖαν αὐτοῦ, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἀρκετοὶ Κληρικοί, τὰς δὲ ἀρετὰς ἐξύμνησαν οἱ Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος Ποῦλος, Πρωτοσύγκελλος καὶ Βενέδικτος Πετράκης, Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἅτε τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. κ. Ἱεροθέου ἀπουσιάζοντος εἰς Ἀθήνας, ὡς Συνοδικοῦ Συνέδρου.

Ὁ Κύριος ἃς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἃς ἀεχβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ».

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ

ΤΑ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Τ. Α. Κ. Ε.

Ίκανοποιούντες ἐπιθυμίαν πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες συχνότατα ἀπευθύνονται εἰς ἡμᾶς δι' ἐπιστολῶν των, ζητοῦντες σχετικὰς πληροφορίες, δημοσιεύομεν κατωτέρω πίνακα τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. Ἡ δημοσίευσίς τοῦ πίνακος τοῦτου καθίσταται ἀναγκαία καὶ δι' ἄλλον λόγον. Παρατηρήσαμεν δηλαδὴ, ὅτι πολλοὶ ἡσφαλισμένοι ὑποβάλλουν εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. ἑλλιπῆ δικαιολογητικά, ἔνεκα δὲ τούτου δημιουργεῖται ἀλληλογραφία τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. μετὰ τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ ἐπομένως κυθυστέρησις εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως.

Ὁ δημοσιευόμενος πίναξ ἔχει διαιρεθῇ εἰς κατηγορίας, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς συντάξεως, τὴν ὅποیان ζητεῖ νὰ λάβῃ ὁ ἡσφαλισμένος.

Α) Σύνταξις λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος).

1. Ἐφημερίων.

α) Αἴτησις τοῦ ἡσφαλισμένου ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ γράμματος.

γ) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἡσφαλισμένου.

δ) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οἰκείου Δημοσίου Ταμείου.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν τοῦ ἡσφαλισμένου, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

στ) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτοῦντος, χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην δαπάναις τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰς τὴν ὅποیان νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν (ἀπὸ ... ἕως ...) μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τοῦ ἐφημερίου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

2. Ἱεροψαλτῶν.

α) Αἴτησις ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ αἰτοῦντος.

γ) Ἀπολυτήριον γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ.

δ) Ἐγγραφον χειροθεσίας του ὡς ἱεροψάλτου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἀντιγράφῳ.

ε) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτούντος, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία τοῦ ἀρχικοῦ του διορισμοῦ ὡς ἱεροψάλτου, αἱ μεταθέσεις του εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ὀνομαζομένων καὶ τῶν πόλεων, εἰς ναοὺς τῶν ὁποίων ὑπηρέτησεν.

στ) Βεβαίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ διακοπὴ τῆς μισθοδοσίας του λόγῳ ἀπολύσεως, ὡς καὶ ὁ μισθός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμισθοδοτήθη κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς ἀποχωρήσεώς του.

ζ) Βεβαίωσιν Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ του διορισμοῦ μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἐξησκει ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἱεροψάλτου.

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

α) Αἰτήσεις δεόντως χαρτοσημασμένη καὶ κληρικοσημασμένη.

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς του καταστάσεως.

γ) Ἀντίγραφον τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ ὡς καὶ ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων προαγωγῶν ἢ διαβαθμίσεων ἢ προσαυξήσεων μισθοδοσίας λόγῳ πολυετίας ἢ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ.

δ) Ἐγγραφον ἀπολύσεως.

ε) Φύλλον διακοπῆς μισθοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὁ χρόνος διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας ὡς καὶ αἱ ἀποδοχαὶ του κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεως μῆνα. (Δέον νὰ ἀναγράφεται ἀναλυτικῶς ὁ ὀργανικὸς μισθὸς καὶ αἱ ἐκάστοτε προσαυξήσεις λόγῳ πολυετίας κ.λ.π.).

Β) Σύνταξις πολυετοῦς ὑπηρεσίας.

1. Ἱερέων.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὅτι ὁ αἰτῶν συνεπλήρωσε 35ετῇ πραγματικὴν ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν.

2. Ἱεροφαιτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὅτι ὁ αἰτῶν συνεπλήρωσε 35ετῇ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἱεροψάλτου εἰς πρωτεύουσαν Νομοῦ ἢ πόλιν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων.

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου περὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ αἰτούντος εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ του διορισμοῦ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεώς του.

Γ) Σύνταξις λόγῳ ἀνικανότητος (ἀναπηρίας).

1. Ἱερέων.

α) Αἴτησις τοῦ ἡσφαλισμένου περὶ συνταξιοδοτήσεώς του ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἐπίσημον ἀντίγραφον ἐνόρκου βεβαιώσεως δύο ἱατρῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου. Οἱ ἱατροὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τὴν βεβαίωσιν των δὲ πρέπει νὰ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ αἰτῶν σύνταξιν λόγῳ τῆς παθήσεώς του κατέστη ἀνίκανος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐφημεριακῶν του καθηκόντων. Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνικανότης ἐπῆλθεν ἐκ βιαίου συμβάντος, πρέπει ν' ἀναφέρεται ὅτι τὸ βίαιον συμβάν ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς.

γ) Ἀπολυτήριον γράμμα τοῦ Μητροπολίτου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ.

δ) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ αἰτούντος.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν του συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

στ) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τοῦ αἰτούντος, χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφανίζεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τοῦ ἐφημερίου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

2. Ἱεροψαλτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος), ἐπὶ πλέον δὲ τὴν ἐνόρκον βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, τὴν ἀπαιτουμένην καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς (στοιχ. στ').

3. Ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας, ἐπὶ πλέον δὲ τὴν ἐνόρκον βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, τὴν ἀπαιτουμένην καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς (στοιχ. στ').

Δ) Σύνταξις χήρας πρεσβυτέρας, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ιερέων.

α) Αἰτήσις τῆς χήρας πρεσβυτέρας ἢ τῶν ὀρφανῶν τέκνων ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου.

β) Ἀντίγραφον Ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου.

γ) Πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ πρεσβυτέρα εἶναι ἐν ζωῇ καὶ ἐν χηρείᾳ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ιερέως συζύγου της, τὴν ἡλικίαν τῶν ἄρρένων τέκνων καὶ τὴν ἀγαμίαν ἢ μὴ τῶν θηλέων.

δ) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οἰκείου Δημοσίου Ταμείου.

ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν τοῦ ἡσφαλισμένου, δεόντως συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

2. Σύνταξις χήρας συζύγου, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ιεροψαλτῶν.

Τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος) καὶ ἐπὶ πλέον ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ιεροψάλτου.

3. Σύνταξις χήρας συζύγου, τέκνων, γονέων και αδελφῶν ὑπαλλήλων Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος) δικαιολογητικά καὶ ἐπὶ πλέον ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ ὑπαλλήλου.

Ε) Διὰ τὴν μεταβίβασιν συντάξεως (γενικῶς).

1) Αἰτήσις δεόντως κληρικοσημασμένη καὶ χαρτοσημασμένη.

2) Ληξιαρχικὴ πρᾶξις θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

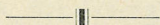
3) Λεπτομερὲς πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου εὐρίσκεται ἐν ζωῇ καὶ διατελεῖ ἐν χηρείᾳ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου συζύγου της, τὸ ἔτος γεννήσεως τῶν ἄρρένων τέκνων της καὶ τὴν ἀγαμίαν ἢ μὴ τῶν θηλέων, προκειμένου δὲ περὶ τέκνων ὀρφανῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ἢ πιστοποιήσις καὶ χρονολογία θανάτου τῶν γονέων, ἢ ἡλικία τῶν ἄρρένων καὶ ἢ ἀγαμία ἢ μὴ τῶν θηλέων τέκνων.

4) Τὸ συνταξιοδοτικὸν βιβλιάριον τοῦ ἀποβιώσαντος.

5) Φύλλον διακοπῆς συντάξεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, εὐθὺς ἅμα τῇ ἀνόδῳ του εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ἐνήργησε δραστηριῶς πρὸς προώθησιν τῶν ἀπασχολούντων τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον ζητημάτων. Οὕτως ἔσχεν ἐπανειλημμένας συνεργασίας μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ ὡς καὶ μετὰ πολλῶν Ὑπουργῶν τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4ης Σεπτεμβρίου τρ. ἔτους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπενεμήθησαν αἱ κάτωθι συντάξεις :

Ι. Λόγῳ γήρατος. Εἰς τοὺς : 1) Πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον Παπαχρονάκην τοῦ Χρόνης, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πλάτης, Ἰ. Μ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 2) Πρεσβύτερον Φλῶρον Σκευοφύλακα τοῦ Ἀντωνίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀπειράνθου, Ἰ. Μ. Παροναξίας, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον Ἀπόστολον Παπακυριακοῦ τοῦ Κυριάκου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀγ. Σοφίας, Ἰ. Μ. Χαλκίδος, ἐκ δραχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 4) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Ξεζωνάκην τοῦ Λάμπρου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ψυχροῦ Λασηθίου, Ἰ. Μ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 5) Πρεσβύτερον Ἀθανάσιον Βαλάσογλου τοῦ Θεοδώρου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Λύγχυσις, Ἰ. Μ. Δήμνου, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 6) Πρεσβύτερον Νικόλαον Ἡλιάδην τοῦ Ἡλίας, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πλάτης, Ἰ. Μ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 7) Πρεσβύτερον Γεώργιον Διαλέτον τοῦ Μιχαήλ, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Βουρλιώτες, Ἰ. Μ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 8) Πρεσβύτερον Δημήτριον Γιαλουσάκην τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀρίσβης, Ἰ. Μ. Μηθύμνης, ἐκ δραχ. 689 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 9) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Σιδηρουργὸν τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἰδρουσῆς, Ἰ. Μ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 768 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 10) Πρεσβύτερον Δημήτριον Σταματίου τοῦ Σταματίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Μεγαλοχωρίου, Ἰ. Μ. Μυτιλήνης, ἐκ δραχ. 611 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 11) Θεμιστοκλέα Μπουλασίκην τοῦ Ἐμμανουήλ, τέως ἱεροψάλτην τῆς ἐνορίας Βερροίας, Ἰ. Μ. Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκ δραχ. 575 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 12) Πρεσβύτερον Ἀπόστολον Γερόπουλον τοῦ Τριανταφύλλου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κυψέλης - Λαρίσης, Ἰ. Μ. Λαρίσης, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 13) Δημήτριον Βανέλλη τοῦ Παναγιώτου, τέως Γραμματέως Ἰ. Μ. Μηθύμνης, ἐκ δραχ. 799 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1957.

ΙΙ. Λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας : Εἰς τοὺς : 1) Πρεσβύτερον Δημήτριον Σκλαβενίτην τοῦ Φιλίππου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κατωχωρίου, Ἰ. Μ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ἐκ δραχ. 797 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 2) Πρεσβύτερον Στέφανον Περράκην τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Κάτω Ἀσίταις, Ἰ. Μ. Κρήτης, ἐκ δραχ. 634 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον

Παναγιώτην Παπᾶν τοῦ Χριστοῦ τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀνωγείου, Ἱ. Μ. Ἰωαννίνων. ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.

III. Λ ό γ ω ἀ ν α π η ρ ί α ς : Εἰς τοὺς : 1) Πρεσβύτερον Ἑλευθέριον Παπουτσαῖν τοῦ Σταύρου, τέως ἐφημέριον Μυκόνου, Ἱ. Μ. Σύρου, Τήνου κλπ., ἐκ δραχ. 493 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1956.— 2) Πρεσβύτερον Δῆμον Παπαλεοῦδην τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Καινουρίου - Λοκρίδος, Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, ἐκ δραχ. 697 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957.— 3) Πρεσβύτερον Γεώργιον Κουτρομπῆν τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Σαρανταπόρου, Ἱ. Μ. Ἐλασσόνης, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 4) Πρεσβύτερον Διονύσιον Γιαννουτσον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Καστὸν, Ἱ. Μ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ἐκ δραχ. 705 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 5) Πρεσβύτερον Ἐμμανουὴλ Ἐλευθερίου τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Λ. Βαθέος, Ἱ. Μ. Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 705 καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 6) Πρεσβύτερον Αἰμιλιανὸν Κόκκινον τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Ἀμφίσσης, Ἱ. Μ. Φωκίδος, ἐκ δραχ. 688 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1957.

IV. Λ ό γ ω π ρ ο ῳ ρ ο υ θ α ν ά τ ο υ : 1) Εἰς τὰς : Πρεσβυτέραν Πανάγιω, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 28-9-56 πρεσβυτέρου Ἀθαν. Μεγαλιοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μελίκης, Ἱ. Μ. Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκ δραχ. 471 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1956.— 2) Πρεσβυτέραν Βασιλικήν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 15-3-57 πρεσβυτέρου Δημητρίου Ἀργυρίου τοῦ Βασιλείου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Αὐλάκων, Ἱ. Μ. Φθιώτιδος, καὶ τῶν ἀγάμων θυγατέρων τῆς Εἰρήνης καὶ Παρασκευῆς, ἐκ δραχ. 504 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1957.— 3) Πρεσβυτέραν Μαρίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 5-5-1957 πρεσβυτέρου Θεοδῶρου Κυριακίδου τοῦ Πέτρου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πελαργοῦ, Ἱ. Μ. Φλωρίνης, ἐκ δραχ. 499 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 6 Μαΐου 1957.— 4) Πρεσβυτέραν Πανάγιω, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 12-5-57 πρεσβυτέρου Δημοσθένους Παπαβαρσάμη τοῦ Στεφάνου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μοίροις, Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, καὶ τῶν ἀγάμων θυγατέρων τῆς Αἰκατερίνης, Εὐαγγελῆς καὶ Μυριάνθης, ἐκ δραχ. 474 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 13 Μαΐου 1957.— 5) Πρεσβυτέραν Λουκιαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 28-5-57 πρεσβυτέρου Ἀριστοτέλους Στάθη τοῦ Παναγιώτου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Νεοχωρίου, Ἱ. Μ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐκ δραχ. 486 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 6) Πρεσβυτέραν Σταμούδαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 21-6-57 πρεσβυτέρου Χρήστου Παπαδοπούλου τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καστανιῶν, Ἱ. Μ. Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος, καὶ τὴν ἀγαμὼν θυγατέρα τῆς Φανήν, ἐκ δραχ. 522 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 7) Πρεσβυτέραν Σοφίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 26-5-57 πρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ Ἀρακαδάκη τοῦ Σταύρου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ὀμφαλίας, Ἱ. Ε. Πέτρας, ἐκ δραχ. 471 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1957.— 8) Πρεσβυτέραν Ἀναστασίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 13-6-57 πρεσβυτέρου Σπυρίδανος Παπαθανασίου τοῦ Ἀθανασίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἱ. Ν. Εὐαγγελισμῆς τῆς Θεοτόκου - Ὑμηττοῦ - Ἀθηνῶν, Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ τὴν ἀγαμὼν θυγατέρα τῆς Ἀντιγόνην, ἐκ δραχ. 534 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.— 9) Πρεσβυτέραν Εὐγενίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 2-6-57 πρεσβυτέρου Χριστοδούλου Λάππα τοῦ Χαρολάμπους, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Μουσχοβίνης, Ἱ. Μ. Ἰωαν-

νίων, καὶ τὴν ἄγαμον θυγατέρα τῆς Εὐαγγελίαν, ἐκ δραχ. 507 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1957. — 10) Πρεσβυτέραν Ἀσπασίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 25-6-57 πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Φιλιππαίου τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κέας τῆς Ἱ. Μ. Σύρου, ἐκ δραχ. 561 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957. — 11) Πρεσβυτέραν Εὐαγγελίαν, χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 13-7-1957 πρεσβυτέρου Χρίστου Τσιάνκα τοῦ Μάρκου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Παλκούριον, Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, καὶ τὰς ἀγάμους θυγατέρας τῆς Χρυσάνθης, Μαρίκας, Παρασκευῆν καὶ Θωμαΐδα, ἐκ δραχ. 640 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957.

Μετεβιβάσθησαν αἱ συντάξεις · 1) Τῆς ἀποβιώσας τὴν 29-6-1957 συνταξιούχου πρεσβυτέρας Παρασκευῆς Γώγου τοῦ Σπυρίδωνος, εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα τῆς Μαρίαν Σπυρίδωνος Γώγου, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως. — 2) Τῆς ἀποβιώσας τὴν 27-7-1957 συνταξιούχου πρεσβυτέρας Στυλιανῆς Μπαζιάκα τοῦ Γεωργίου, εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα τῆς Ἀλεξάνδρας Γεωργ. Μπαζιάκα, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1957, ἐκ δραχ. 553 μηνιαίως. — 3) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 17-2-1957 συνταξιούχου ἱεροψάλτου Κωνσταντίνου Ψαλτοπούλου τοῦ Σπυρίδωνος, εἰς τὴν χήραν σύζυγόν του Μαριάνθην Κων. Ψαλτοπούλου, ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως. — 4) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 19-8-1957 συνταξιούχου πρεσβυτέρου Σωτηρίου Κατσούλου τοῦ Δημητρίου, εἰς τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ Μαριγώ, χήραν Σωτηρίου Κατσούλου, καὶ ἄγαμον θυγατέρα του Ἀδαμαντίαν, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1957, ἐκ δραχ. 500 μηνιαίως.

Ἐχορηγήθησαν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα. Εἰς τοὺς: 1) Αἰδес. Κωνστ. Χρόνην Παπαχρονάκην δρχ. 2.960, 2) Φλῶρον Ἀντ. Σκευοφύλακα δρχ. 3.190, 3) Ἀπόστολον Κυρ. Παπακυριακοῦ δρχ. 2.960, 4) Ἰωάννην Μαμπρ. Ξεζωνάκην 3.070, 5) Ἀθαν. Θεοδ. Βαλάσογλου δρχ. 3.190, 6) Νικόλ. Ἡλία Ἡλιάδην δρχ. 3.070, 7) Γεώργ. Μιχ. Διοκέτον δρχ. 3.125, 8) Δημήτρ. Γιακουσάκην δρχ. 2.960, 9) Ἰωάννην Δημ. Σιδηρουργόν δρχ. 3.070, 10) Δημήτρ. Σταμ. Σταματίου δρχ. 3.070. 11) Ἱεροφ. Θεμιστοκλῆν Ἐμμ. Μπουλασίην δρχ. 2.960, 12) Αἰδес. Ἀπόστολον Τριαντ. Γερόπουλον δρχ. 1.960, 13) Δημήτρ. Φιλ. Σολαβενίτην δρχ. 3.250, 14) Στέφαν. Γεωργ. Περράκην δρχ. 3.210, 15) Παναγ. Χρήστου Παπᾶν δρχ. 3.250. 16) Ἐλευθ. Στ. Παπουτσᾶν δρχ. 1.780, 18) Δημῆν Βασ. Παπαλεοῦδην δρχ. 3.210, 18) Γεώργ. Δημ. Κουτρομπῆν 3.250, 19) Διον. Ἰωάν. Γιαννοῦτσον δρχ. 3.240, 20) Ἐμμ. Δημητρ. Ἐλευθερίου δρχ. 3.250, 21) Πρεσβυτέρας: Πανάγιω Ἀθαν. Μαγαλιοῦ δρχ. 3.160. 22) Βασιλικὴν Δημ. Ἀργυρίου καὶ ἀγάμους θυγατέρας τῆς Εἰρήνῃν καὶ Παρασκευῆν δρχ. 3.220, 23) Μαρίαν Θεοδ. Κυριακίδου δρχ. 2.970, 24) Πανάγιω Δημοσθ. Παππαρσάμη καὶ τὰς ἀγάμους θυγατέρας τῆς Αἰκατερίνῃν, Εὐαγγελίῃν, Μαριάνθῃν, Λουκίαν δρχ. 2.480, 25) Στάθην Λουκίαν τοῦ Ἀριστ. δρχ. 3.240, 26) Σταμουδαν Χριστ. Παπαδοπούλου καὶ ἄγαμον θυγατ. Φανῆν δρχ. 2.445, 27) Σοφίαν Ἐμμ. Ἀρακαδάκη δρχ. 3.240, 28) Ἀναστασίαν Σπυρ. Παπαθανασίου καὶ τὴν ἄγαμον θυγατ. Ἀντιγόνῃν δρχ. 2.650, 29) Εὐγενίαν Χριστ. Λάππα καὶ τὴν ἄγαμον θυγατ. Εὐαγγελίῃν δρχ. 3.240, 30) Ἀσπασίαν Κωνστ. Φιλιππαίου δρχ. 3.240, 31) Εὐαγγελίῃν Χρηστ. Τσιάνκα καὶ τὰς ἀγάμους θυγατ. Χρυσάνθῃν, Μαρίκην, Παρασκευῆν καὶ Θωμαΐδα δρχ. 3.150, 32) Αἰμιλιανὸν Κόκκινον δρχ. 3.130, 33) Δημήτρ. Βανέλλην (Γραμμ. Ἱ. Μ. Μηθύμνης) δρχ. 2.497.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλούνται οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» δι' ἐπιστολῆς, νὰ γράφωσιν εὐαναγρότως.—Εἰς τοὺς **Αἰδес.** Παναγιώτην Ἀργυροπούλου, Γεώργιον Μεσοσηνίας, Δημήτριον Ζαχαριουδάκη, Νίκοτον Κρήτης, Ἰωάννην Κούρλαν, Παλαιοπαναγίαν Σπάρτης ἀπηγγέσαμεν ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς.—**Αἰδес.** Ἀντώνιον Βελούδην, Ἀγκίστριον Αἰγίνης. Δὲν δύνασθε δυστυχῶς νὰ ἐξαγοράσετε τὴν προϋπηρεσίαν δεσπομένου ὅτι πλησιάζετε νὰ καταληφθῆτε ὑπὸ τοῦ ὅριου τῆς ἡλικίας. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ υποβάλετε αἰτησιν καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά. Σχετικῶς συμβουλευθῆτε τὸν πίνακα δικαιολογητικῶν, τὸν ὅποιον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους.—**Αἰδес.** Μιχαὴλ Νοτίδην, Ἑγονμενίτσαν Ἰωαννίνων. Τὰ δικαιολογητικά σας ἐλήφθησαν. Ἡ αἰτησίς σας θὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ προσεχὲς συμβούλιον. Ἐλπίζομεν δι' αὐτὴν τακτοποιηθῆτε συντόμως.—**Πανος.** Ἀρχιμ. Νικόλαον Ματαράγκαν, Λευκάδα. Τόσῃ αἰσθησὶν ἔπρεπε νὰ λάβετε.—**Αἰδес.** Θεμιστοκλέα Σελαπατιδὴν, Λιβερὰ Σιδερά. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν πρέπει νὰ ἔχετε συμπληρώσει τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Σύνταξιν λόγῳ πολυτετοῦς ὑπηρεσίας διὰ νὰ λάβετε πρέπει νὰ ἔχετε συμπληρώσει 35 ἐτῶν συνεχῆ ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν. Ἡ εἰς Μ. Ἀσίαν ὑπηρεσία σας εἶναι ζήτημα ἐὰν θὰ σὰς ἀναγνωρισθῇ. Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ὑπὸ τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—**Αἰδес.** Ἀπόστολον Μπουζούδην, Ἀσβεστοχώριον. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος θὰ πρέπει νὰ υποβάλετε αἰτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν. Συμβουλευθῆτε τὸν πίνακα, τὸν ὅποιον δημοσιεύομεν εἰς τὸ τεῦχος αὐτό, σχετικῶς μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν περὶ τῶν σας δικαιολογητικῶν. Ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε περὶ τὰς 700 δρχ. μηνιαίως ὡς σύνταξιν καὶ περὶ τὰς 3.200 δρχ. ὡς ἐφ' ἅπαξ.—**Αἰδес.** Ἰωάννην Σιδηρουργόν, Ὑδροῦσαν Σάμου. Ἡ σύνταξις σας ἐνεκρίθη. Θὰ λάβετε 768 δρχ. μηνιαίως ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1957. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ἔχει υπολογισθῇ καὶ ἡ τελευταία ἡμερομηνία. Ἐφ' ἅπαξ λαμβάνετε 3070 δρχ. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὀφείλετε δι' ἀσφάλιστρα 2467. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸ ἐφ' ἅπαξ.—**Αἰδес.** Ἀνδρέαν Ἀρκουδέαν, Τραχήλα Καλαμών. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γνωμάτευσις ἰατρῶν, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως σας, διὰ τῆς ὁποίας νὰ χαρακτηρίσθῃτε ὡς ἀνίκανος νὰ ἐπιτελέσετε τὰ ἐφημεριακὰ σας καθήκοντα. Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύομεν πίνακα τῶν δικαιολογητικῶν, τὰ ὅποια πρέπει νὰ υποβάλετε διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας. Συμβουλευθῆτε τὸν καὶ υποβάλετε αἰτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε σύνταξιν δρχ. 760 περίπου, μηνιαίως, καὶ ἐφ' ἅπαξ περὶ τὰς 3100 δρχ.—**Αἰδес.** Νικόλαον Χ. Τσάτση, Φοινίκιον Φιλιατῶν. Τὰ δικαιολογητικά σας εὑρέθησαν καὶ τὸ βιβλίον θὰ σὰς ἀποσταλῇ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Ἐὰν ἔχετε χειροτονηθῇ τὸ 1916, ὅπως γράφετε, δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυτετοῦς ὑπηρεσίας. Αὕτη θὰ ἀνέρχεται εἰς τὰς 800 δρχ. περίπου μηνιαίως. Ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 3200 δρχ. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὀφείλετε 4034 δρχ. ἤτοι: α) 745 δρχ. διὰ κρατήσεις πολυτετοῦς ὑπηρεσίας ἀπὸ 1/12/50 μέχρι 28/2/55. β) 195 δρχ. ἐπὶ διαφορᾷς μισθοῦ. γ) 3094 δρχ. δι' ἀσφάλιστρα μέχρι 30/9/45.—**Αἰδес.** Νικόλαον Τσάκον, Πάλουρα Χαλκίδος. Δυστυχῶς ἀκόμη δὲν εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Παρακαλοῦμεν νὰ ἀναμείνῃτε τὸ ἐπόμενον τεῦχος. Ἐλπίζομεν νὰ ἔχωμεν σχετικὴν ἀπάντησιν περὶ τοῦ ζητήματός σας παρὰ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—**Αἰδес.** Λεωνίδα Κάλ-

ψαν, Λαγυνὰς Θεσσαλονίκης. Θὰ λάβετε ὡς σύνταξιν περὶ τὰς 700 δραχ. ὡς ἐφ' ἅπαξ δὲ περὶ τὰς 3200 δραχ.—**Αἶδες.** Κώνσταν Παπαματθαίου, Καστανεάν Σάμου. Εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὀφείλετε τὰ ἐξῆς ποσά. α) Δραχ. 567 διὰ κρατήσεις ἐπιδόματος πολυτελοῦς ὑπηρεσίας ἀπὸ 1/11/50 ἕως 28/2/55. β) Δραχ. 1785 δι' ὀφειλόμενα ἀσφάλιστρα μέχρι 30/9/45. Σύνολον δραχ. 2352. Οἱ Νικολαῖται ἦσαν μέλη γνωστοκλιζούσης αἰρέσεως, ἡ ὁποία ἀνεφάνη τὸ Α' μ. Χ. αἰῶνα εἰς τὴν Πέρογαμον. Ἐξῶν βίον ἀκρως φιλελεύθερον, παραδιδόμενοι εἰς ἀκολασίας, ἰσχυριζόμενοι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὐρίσκοντο πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν. Παρομοίᾳ αἵρεσις ἀνεφάνη τὸν ΙΕ αἰῶνα εἰς τὴν Βοημίαν, σκοποῦσα τὴν κατάργησιν τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου καὶ τὴν καθιέρωσιν τελείας φυσικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐλευθερίας.—**Αἶδες.** Νικόλαον Λειβαδιώτην, Καλάνδραν Χαλκιδικῆς. Ἡ αἵτησίς σας ἐκκρεμεῖ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ἀνδρέαν Φωτεινέαν, Στούπαν Μεσοηνίας. Καὶ ἡ ἰδική σας αἵτησις ἐκκρεμεῖ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία θὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ματθαῖον Τσαγκαράκη, Καλύβαν Κρήτης. Τοὺς δρους τοῦ ἐνυποθήκου δανείου τοὺς γνωρίζετε. Ἀπλὰ δάνεια δίδονται μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 5000 δραχ. κατόπιν αἰτήσεως ὑποβαλλομένης μέσθ' τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τοῦ αἰτοῦντος.—**Αἶδες.** Μιλητιάδην Χ. Σίτον, Κρανιά. Διὰ νὰ λάβετε δάνειον πρέπει νὰ ὑποβάλετε αἵτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. μέσθ' τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς σας. Δάνεια ἄνω τῶν 5000 δραχ. χορηγοῦνται μόνον ἐνυπόθηκα.—**Αἶδες.** Ἀλέξιον Παπαδόπουλον, Ἄνω Τουδενεῖκα Ἀχαΐας. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς σας ἐγένετο. Ἡ αἵτησίς σας ἐκκρεμεῖ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἡ ὁποία πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.—**Αἶδες.** Ἀθανάσιον Κοζιντάκη, Ἄνω καὶ Κάτω Μουσωννίαν, Φωκίδος. Ἡ αἵτησίς σας ἐνεκρίθη. Τὸ σχετικὸν ποσὸν ἀπεστάλη εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μ. Φωκίδος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ε. Θ., «Οὐδέποτε ἐκπίπτει».—Χρυσοστόμου, Ὁ δεύτερος περὶ ἐρωτήσεων λόγος (Μετὰφρ. Θεοδόση Σπεράντζα).—**Βασ.** Ἡλιάδην, Ἀκατάλυτη ἡ χριστιανικὴ μορφή τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου της.—**Βασ.** Μουστάκην, Κηρύγματα εἰς τὰ Ἀποστολικά Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν.—**Αρχιμ.** Σωφρόνιος Παπακυριακοῦ (†) Νεκρολογία.—Τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν ἡσυχασμένων εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε.—Εἰδήσεις.—Εἰδήσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—Ἀλληλογραφία.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυνθέν :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ὁδὸς Φιλοθέης 19, Ἀθήναι. Τηλ. 27-689.

Ὑπεύθυνος Τυπ/φείου : Τ. Ρούτσης, Κουνουλάρη 9, Ν. Χαλκηδόν.